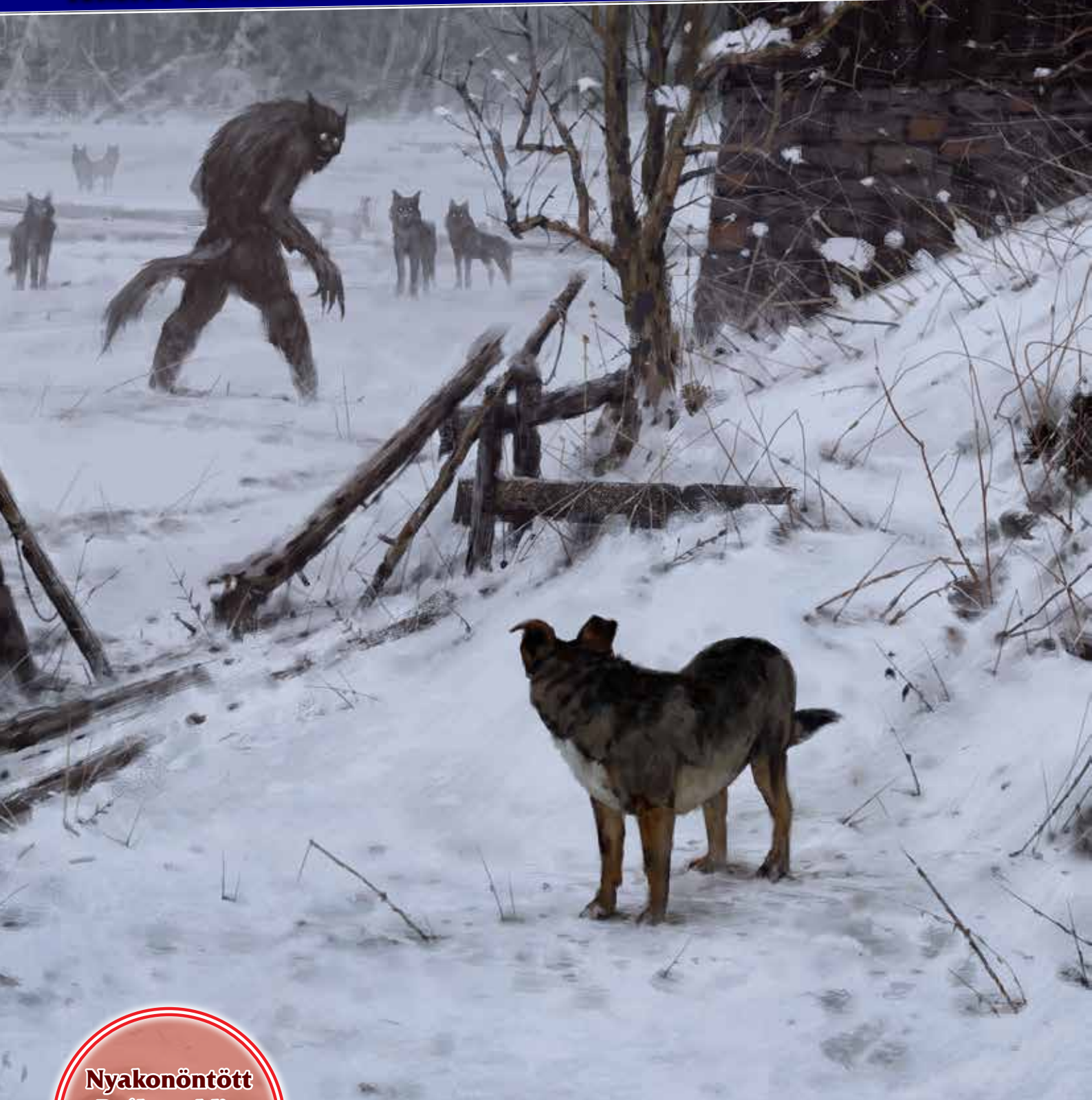

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagooblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIV. évf., 1. szám, 2022. január

Jakub Rozalski

Pointed hat

1920 - Heroes of Zalesie

misty spring morning

Mermaid of Warsaw

Mothers

The last mermaid of the northern seas

INFO BOX

JAKUB ROZALSKI - ARTIST

Jakub Rózalski, más néven Mr. Werewolf független lengyel képzőművész, koncepcióművész, mesemondó és illusztrátor, az 1920+ világ megteremtője. 1981-ben született Koszalinban. Professzionálisan 2002 óta dolgozik koncepcióművészként, illusztrátorként és tervezőként. A legismertebb a World of 1920+ (Scythe, Iron Harvest), valamint a sötét és nagyon hangulatos festmények alkotója. Leginkább a történelem, a népmesék, a mítoszok, a vidék és a vad természet inspirálja. Hagyományosan és digitálisan is dolgozik.

Elérhetőségek, online galériák:

Web: <https://jrozalski.com>

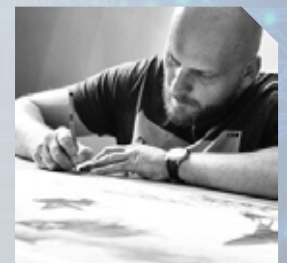
Portfólió: <https://www.artstation.com/jakubrozalski>

Közösségi média: <https://www.facebook.com/jrozalski>

https://twitter.com/mr_werewolf_art

<https://jakubrozalski.tumblr.com>

https://www.instagram.com/mr_werewolf

Szerkesztői köszöntő

Új év, új lendület, picit átdizájnolt új AKF. Új tervek, új elképzelések, régi valóság. Avagy, hogy tanult és bölcs kollégám szavaival éljek: „Már a jövő sem a régi.” Node mégis mire fel ez a homályosság?

Kezdjük az egyértelművel. Ha belelapoztok az újságba, láthatjátok, hogy a fejléc és a lábléc kicsit átalakult. Ennek nincs különösebb oka, csak már az előző nekem nem annyira tetszett. Könnyen lehet, hogy még ez sem a végleges, de egyelőre megelégszem vele.

Az új évet nem kell magyarázni. Megünne-peltük egy hónapja, hogy bolygónk, a Föld egy újab teljes pályát leírt a Naprendszer központi csillaga körül.

Azonban mi az az új lendület? December második fele óta azon dolgozom, hogy végre hivatalos kiadvánnyá váljunk, és legyen a folyóiratnak ISSN száma. Azt gondoltam naivan, hogy – ahogyan eddig, a könyvek esetében – csak írok egy e-mailet a kérelemmel és a szükséges adatokkal, aztán kiadják a számot, és minden okés. Hát nem. Megkértek szépen, hogy a korábbi összes létező elektronikus lapszámot töltssem fel a rendszerükbe. Mit volt mit tenni, összelapátoltam, feltöltöttem, aztán megvártam, amíg mind feldolgozzák. Gondoltam, így már rendben leszünk. Hát nem. Ügyesen felfedezték, hogy voltak nyomtatott példányok is. Szépen megkértek, hogy azokból egy-egy kötelesspéldányt küldjek már el nekik az archívumba. Szóval a hét vége egy része azzal telt, hogy a padlásom előkotor-tam a saját példányaim. Ám sajnálattal tapasztaltam, hogy hiányos a gyűjtemény. Még ilyen! A lusta disznó főszerkesztő nem archivál rendszeresen! Most nyomtathatok újra bő egy évfolyamnyi AKF-et. Az ISSN meg csak azután lesz meg, hogy a beküldött, nyomtatott példányokat is feldolgozták. Így járunk. Bízom benne, hogy februárban büszkén jelenthetem be, hogy immár minden rendben van.

Ettől függetlenül a tartalom maradt a régi. Persze ezt nem úgy értem, hogy a decemberit, vagy egy korábbi ismétélünk. :) Csak a már szokásos novellák, versek, könyvajánlók, illetve most épp egy interjú is olvasható hasábjainkon. Jó szórakozást!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Interjú

Jimmy Cartwright -

Egy új fantasy világ és alkotója 4

Pályázatok

Novellapályázat

Preyer Hugo emlékére – 2022. 5

I. Smaragd regényíró pályázat 5

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Kalandok Pulcagrison – fantasy játékkönyv ismertető

Vadászat a Kiágra 7

Jimmy Cartwright

Egy hiteles magyar krimi

Varga Balázs - Peren kívül. 8

Novellák

Koncz Mars János - **A Metró** 10

Athor R. Chynewa - **A megmentő.** 11

edwardhooper - **Szavak.** 12

Norton - **Különös szilveszter** 13

Mortelhun - **A droid büszkeség napja** 14

n13 - **BF-23** 15

Josh Ogren - **Egy csendes délután.** 17

R. Harbinger - **Szívvel jövő gondoskodás.** 20

SzaGe - **Bűnök.** 21

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Láng Annie - **Szuboptimális** 22

Sorozat

bel corma - **Démonvadász IV.** 23

Könyvajánló

Scholtz Róbert Gergely

Az legendás roma fáknak, füveknek nevekről

természetekről és hasznairól

Herbarium Ciganorum 24

Versek

Krómer Ágnes - **Zománc** 26

Erdős Sándor - **Téli kép** 26

edwardhooper - **Csillagkikötő** 26

Mortelhun - **Szeszbe burkolt remény** 26

Athor R. Chynewa - **Utolsó rémálom** 26

jocker - **Havazik** 27

Mortelhun - **Csend és végzet.** 27

Seth - **Közeleg a tél.** 27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Interjú

Jimmy Cartwright

Egy új fantasy világ és alkotója

Úgy tűnik a lapozgatók könyvek a reneszánszukat élik. A régi klasszikusok újrakiadása mellett a korabeli sorozat magyarra eddig le nem fordított részei is elérhetővé válnak, mi több, teljesen új, hazai „KJK klónok” születnek. Tavaly mi magunk is beszámoltunk kettőről (a Vindgardia világán játszódó A végzet prófétáiról februárban, és a Karavánkísérőkről decemberben). Ez a mostani helyzet azonban különleges. Írójával harminc éve vagyunk barátok, és jómagam is tevékenyen részt vettem a Vadászat a Kriágra című kötet létrehozásában. Az alábbiakban az alkotót, Athor R. Chynewát kérdeztem kicsit önmagáról, kicsit az írói tevékenységéről, kicsit a motivációjáról, kicsit pedig a könyvről.

Jimmy Cartwright: Ahogyan szoktuk, kezdjük az alapoktól! Mondj magadról pár mondatot! Mit lehet rólad tudni?

Athor R. Chynewa: Üdv. Rendszerben, kezdjük innen. Lassan fél évszázada vagyok a bolygón, és született is két lányom. Mindkettőre büszke vagyok... és valahol mindketten hasonló önmegvalósítással próbálkoznak, mint én. Sokféle művészeti ágba belekontárkodtam már; kezdve a novellaírással (és versek, egypercesek, regények), a zenélésen keresztül (gitár, szájharmonika, zongora), egészen a népművészetig (gyöngyfűzés, fazekaság, hímzés, subázás). A kreativitásomat próbálom kamatoztatni, amennyire csak lehet.

– Mióta foglalkozol írással?

– Ha jól emlékszem, tizennégy évesen írtam először egy sci-fi-nek szánt valamit, amiben az akkori osztálytársaim is szerepeltek... nem mondom, hogy osztatlan sikert arattam, ma már biztos kínos lenne szembe találkozni vele. Szerencsére erre esély sincs, mert a kéziratot odaadtam keresztapámnak elolvasásra, akit aztán soha többé nem láttam.

– Melyik a kedvenc zsánered, mint író? Miben írsz legszívesebben?

– Hmm... erre elég nehéz válaszolni. sci-fi, fantasy, misztikum, horror, meg ezek alszánerei mind közel állnak hozzám. Csak remélni tudom, hogy ők is így éreznek velem kapcsolatban. ☺

– Legutóbb a sci-fiben merültél el. Van egy majdnem kész regényed egy saját világon, amelyen már számos novellád is játszódik. Beavatnál ebbe kicsit az olvasókat is?

– Nagyon szívesen. Van egy írótársam, akivel közösen létrehoztunk egy horror univerzumot, amit aztán továbbfejlesztettünk sci-fi – horror univerzummá. Egy tizenkétezer évvel a jelenünk utáni időben játszódó novellafüzérből áll, amin még mindig dolgozunk. De hé, ezt te is tudod, hiszen te vagy az a bizonyos írótárs! :D

A regényről talán annyit, hogy egy korábbi időpontban játszódik, sokkal inkább a cyberpunk műfaj felé tendálva a horror helyett, de a világ egy jelentős eseményének küszöbén állva. Konkrétan nem mondanék egyelőre, hiszen még nagyon képlekeny a dolog...

– Szenvedélyes asztali szerepjátékos vagy. Ez hogy alakult ki? Az íráshoz van valami köze?

– A szerepjátékos „karrierem” a M.A.G.U.S. megjelenésével kezdődött, és tart azóta is rendületlenül... talán némileg kisebb lendülettel. Mivel a játékkal töltött időm kilencven százalékában Mesélőként szerepelek, így nyugodtan kijelenthetjük, hogy van kapcsolat az írói ambícióim, a szerepjáték, és a „lapozgatók” könyvek iránti szeretetem között.

– Honnan jött az ötlet, hogy lapozgatók könyvet írj? Volt már ennek előzménye?

– Többször is próbálkoztam ilyesmivel, de az írói módszeremmel eddig nem volt kompatibilis. Ugyanis én a felfedező írás híve vagyok, ami csak egy szép szó arra, hogy ritkán tervezek komolyabban előre, inkább hagyom, hogy a történet megírja magát... csak hogy a kalandkönyveket nem lehet így megírni. Ott bizony tervezni kell. Aztán jött az ötlet, hogy talán egy olyan világon kellene kalandkönyvet írni, ami saját, és szívesen mesélnék is rajta. S mivel maga a világ már rendelkezett egy elég komoly konfliktussal, gyorsan papírra tudtam vetni a vázlatot... onnan meg már ment minden, mint a karikacsapás.

– Mennyi idő alatt alakult ki Pulcagris világa? Úgy tudom, a 2010-ben a Lidércfény Online-on megjelent Sivatagi Láng című novellád is már itt játszódik.

– Igen, jól emlékszel. Azt a novellát egy kezdő ötlet hívta életre, nevezetesen, mi van akkor, ha egy alapvetően a mágiára épülő kultúra váratlanul elveszíti a mágiát. Klasszikus „barbáros” novellának indult, és ahogy korábban már mondtam, a felfedező írás híveként, én magam is kíváncsi voltam, mi lesz belőle. Anno elkezdtem egy másik novellát is, ugyanazon a világon, de az megfeneklett. Ahogy a Krumar balladája című eposz is, XIX versszak után. ☺ Tehát mondhatjuk, hogy a Vadászat a Kriágra a Sivatagi Láng egyfajta laza folytatása. Krumar mindenesetre felbukkanhat a lapjain, ha az olvasó szerencsés.

– A világon kívül mi ennek a lapozgatók könyvnek a különlegessége? Miben más, mint az eddigiek?

– Egyedi harrendszer, a Szerencse tulajdonság elvetése, mivel az szerintem inkább erőforrásnak számított, társak bérlése, harcban aktívan használható képességek, és a kedvencem, fejlődési lehetőség!

– Az alkotóink, olvasóink nagyjából tudják, mennyi munka megírni egy novellát, regényt, és hogy ezeknél milyen nehézségek adódhatnak. Sőt, ezekkel magad is tisztában vagy, mint amatőr író. Ezekhez képest véleményed szerint mennyiben más megírni egy játékkönyvet?

– A legnehezebb, hogy nem hagyhatod a történetet szabadon folyni. Minden fontosabb döntési helyzetben meg kell állni, és kitalálni, hányféle logikus lépésre van mód, és hagyni kell esélyt a főszereplőnek arra, hogy rosszul döntsön. De még olyankor is lehet esélye arra, hogy sikerrel járjon. Azonban ezt sem szabad túltolni; korábban volt egy másik kalandkönyv ötletem, amit

végül el kellett vetnem, mivel olyan aprólékosan kidolgoztam minden lehetőséget, hogy már 150 fejezetnél jártam, de a főhős még nem lépett be az első kocsmába. ☺

– *Kik és miben segítettek a könyv elkészítésében?*

– Na, ez egy egyszerű kérdés!

Jimmy Cartwright – azaz te. Tesztelés, lektorálás, tördelés, szerkesztés, stb

Tóth Ferenc – közös barátunk. Tesztelés, lektorálás.

Kaiser Zsanett – kisebbik lányom, és leglelkesebb olvasóm. Tesztelés, lektorálás.

Rédeky Marcell – teljesen véletlenül csatlakozott ő is, és szintén nagy segítségnek bizonyult; tesztelés, lektorálás.

– *Milyen reményekkel, elvárásokkal vágtál bele ebbe? Ez egy álom volt, amit rég szerettél volna megvalósítani, vagy inkább hirtelen ötlet, ami jól sült el?*

– Őszintén szólva, már nagyon régen szerettem volna egy saját kalandkönyvet, és a háromnegyedénél járhattam, mikor tudatosult bennem, hogy ez össze fog jönni. Akkor kezdtem el a kiadásra gondolkozni, de be kell valljam, hogy az utómunkálatok (teszték, javítások, meg az egyéb hivatalos teendők) sokkal tovább tartottak, mint maga az írás.

– *Kiknek ajánlanád a Vadászat a Kirágra-t? Kezdő játékosok is kézbe vehetik, vagy szükséges némi tapasztalat?*

– Jó lenne azt mondani, hogy kezdők is nyugodtan kézbe vehetik, de véleményem szerint szükség van hozzá némi koráb-

bi kalandokon edződött szabad gondolkozásra. Szóval egy kis tapasztalat nem árthat. ☺

Milyen visszajelzéseket kaptál eddig a könyvről?

– Háát... mivel eddig elsősorban barátok olvasták, így nem meglepő az általános pozitív visszajelzés. Várjunk egy kicsit, míg az első vevők is véleményeznek, ugyanis minden vevőnek üzentem, hogy írják meg, hogy tetszett.

– *Belső forrásból tudom, hogy várható folytatás, legalább egy új történet. Erről lehet-e már valamit tudni?*

– Túl sok mindent most nem mondanék, mert még nagyon képlékeny a dolog; de az már biztosnak tűnik, hogy a fentebb említett félbehagyott novellámat fel fogom használni. De mivel erről semmi konkrétat nem mondtam se most, se neked korábban, ezért így sem mondtam túl sokat. ☺

– *Van-e még valami, amit szívesen megosztanál az olvasókkal? Akár egyéb jövőbeli tervek?*

– Legalább három részt tervezek ehhez a sorozathoz, ugyanakkor a közös univerzumunkhoz is jó lenne egy kalandkönyv... a regényt is be kellene fejezni... a novellafüzért is le kellene zárni... szóval, igen. Vannak tervek.

– *Köszönöm az interjút, és további minden jót, sok sikert kívánunk a munkához!*

– Köszönöm, hasonló jókat neked is!

Novellapályázat Preyer Hugo emlékére – 2022.

Az AVANA Egyesület pályázatot hirdet új, sci-fi novellák megírására.

A pályázaton minden olyan alkotó részt vehet, akinek még nem jelent meg önálló kötete. (A magánkiadás nem kizáró tényező.)

A pályázat a 2022. évtől kezdve jelíges!

Egy pályázó maximum két science-fiction művel pályázhat.

A novellák terjedelme szóközökkel együtt nem haladhatja meg a 40.000 karaktert, és nem lehet kevesebb 2500 karakternél.

Fan fiction* írásokat, regényrészleteket, verseket, forgatókönyveket, vallásos és más ideológiai kiáltványokat, tudományos esszéket, tagolatlan szövegmasszákat nem várunk.

Formai követelmények:

- .rtf, .odt, .doc, vagy .docx formátum
- Times New Roman, 12 pontos betűméret
- normál sorköz
- sorkizárt elrendezés
- a párbeszédeket gondolatjellel kell jelölni (a listajeles forma kizáró ok!)

• beszúrt grafikákat és fotókat nem tartalmazhat

A terjedelmi határok és formai követelmények be nem tartása a pályázatból való kizárást vonja maga után. A beküldéssel a pályázó nyilatkozik arról, hogy saját, eredeti novellát küld be.

A novellákat e-mailben kell benyújtani a preyer@avana.hu címre.

A csatolt dokumentumok címében szerepelnie kell a **jelígenek** és a **mű címének**. A szerző nevét és elérhetőségét (cím, telefonszám) csak az e-mail szövegébe kérjük feltüntetni!

A szerző neve nem jut el a zsűrihez, azt csak a beérkező művek feldolgozásával foglalkozó kapcsolattartó kezeli a novellák elbírálásának befejezéséig.

Beküldési határidő: 2022. április 30.

(Figyelem! A korábbi években május 30. volt a beküldési határidő)

Díjazás:

Az első helyezett 15.000 Ft,

a második helyezett 10.000 Ft,

a harmadik helyezett pedig 5.000 Ft pénzjutalomban részesül.

Az eredményhirdetésre, és a díjak átadására a HungaroCon országos sci-fi találkozón kerül sor. A pályázó a pályázat beadásával hozzájárul ahhoz, hogy műve megjelenjen az Avana Egyesület online felületein, illetve az első három helyezett megjelenhet a Galaktika Magazinban. Továbbá a szerző vállalja, hogy a beküldött alkotásokat az eredményhirdetésig máshová nem nyújtja be, illetve interneten sem jelenteti meg.

A zsűri tagjai:

Csák Tamás,

Juhász Roland (R. J. Hendon),

Vásárhelyi Lajos.

Kapcsolattartó: Lévai Szabasztián

A pályázatról bővebben a preyer@avana.hu címen lehet tájékozódni.

*Fan fiction: valamely rendkívül nagy népszerűségnek örvendő műalkotás rajongók általi „továbbírását” jelenti. Ezekben a művekben hol magát a történetet folytatják, hol csupán az eredeti történet szereplőit mozgatják, az eredeti cselekménytől adott esetben homlokegyenest eltérő történetvezetéssel.

Forrás: preyer.avana.hu/index.php/novellapalyazat-preyer-hugo-emlekere-2022

I. Smaragd regényíró pályázat

A Smaragd Kiadó és a Stílus és Technika regényíró pályázatot hirdet. Ha van egy kész regényed, ami a fiókodban porosodik, vagy egy eldugott pendrive-on lapul, de régi álmod, hogy nyomtatásban megjelenjen, akkor itt a nagy lehetőség. Ne habozz, küldd el nekünk!

A PÁLYÁZAT FELTÉTELEI

Tematikus megkötés

A pályázatra három kategóriában lehet regényeket beküldeni: – romantikus:

a történetben a nehézségek leküzdéséhez a másik iránt érzett és/vagy viszonzott szerelem ad erőt (tartalmazhat erotikus jeleket is). Lásd még: Szerelmes regény

– krimi:

Lásd még: Bűnügyi regény

– akció:

zsánertől függetlenül kimondottan cselekményközpontú az eseménysor, a szereplők folyamatosan küzdenek, és így jutnak előre a konfliktus megoldásában.

Amennyiben a tematikus megkötésben szereplő feltételeket teljesíti a regény, egyéb megkötés nincs (sci-fi, fantasy, történelmi stb. környezet).

Korhatár

Betöltött 18. életév.

Szerzői jog

A szerző a pályamű beküldésével:

- büntetőjogi felelősségének tudatában kijelenti, hogy a beküldött történet a saját szellemi terméke, azon másnak sem személyhez fűződő, sem vagyoni joga, követelése nem áll fenn

- elfogadja, hogy az érintett írás felhasználási joga* 5 évre a Smaragd Kiadót illeti meg, amennyiben az a kiadó által kiadásra kerül

- elfogadja, hogy az érintett írás kizárólag szöveggondozást követően kerül kiadásra (szerkesztés, lektorálás, korrektúra)

- elfogadja, hogy a kiíró a beérkező kéziratból a pályázat időtartama alatt a saját és a Stílus és Technika weboldalán részleteket közöljön, maximum 5% terjedelemben.

1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról

*A felhasználási jog az alábbiakra terjed ki:

- könyv nyomtatott formában történő kiadása (többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés)

- könyv elektronikus formában történő kiadása (digitális többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés)

- internetes felhasználás (pl.: web-, Facebook, vagy egyéb online oldalakon való közzététel)

- idegen nyelvre történő fordítás
- idegen nyelven történő nyomtatott és digitális többszörözésre, terjesztésére, valamint internetes felhasználásra.

Vagyoni jog

A megjelenő regények után a szerzőt díjazás illeti meg, amelynek mértéke a felek között létrejövő szerződésben kerül rögzítésre.

Terjedelmi korlát

Egy pályamű terjedelme minimum 320.000, maximum 900.000 leütés, beleértve a szóközöket is.

Kikötések

- kizárólag olyan magyar nyelven írt műveket várunk, amelyeket eddig még sem nyomtatásban, sem elektronikusan, sem internetes felületen nem közöltek (ideértve a saját blogot, Wattpad, zárt Facebook csoportot stb.), illetve egyidejűleg más pályázatra nem került beküldésre. Egy szerző egy pályaművet küldhet be.

- többrészes kéziratok a pályázaton nem indulhatnak, azokat a kiíró automatikusan elutasítja, így kérjük az írókat, hogy első részeket (és értelemszerűen a továbbiakat) ne küldjék el.

- a kézirat mellé az írótól rövid bemutatkozást, a történet szinopszisát**, és amennyiben lehetséges, cselekményvázlatot is kérünk.

**szinopszis, azaz a kézirat tartalma az alábbiak alapján: főbb karakterek és leírásuk (motivációk, világnézet, attribútumok stb.), helyszínek és maga a világ, a történet leírása röviden az elejétől a végéig (mivel kezdődik, mi az alap konfliktus, ami elindítja a cselekményeket, majd milyen események sorozatán keresztül jutunk el a befejezésig és a karakterek milyen megoldásokkal teszik ezt meg), lehetőleg maximum 4-6 A/4 oldal terjedelemben

- A műveket Word *.doc vagy *.docx formátumban kérjük.

- A dokumentumokat lehetőleg az alábbi formázási beállításokkal lássák el. (segédlet)

- A fájl nevében szerepeljen a szerző neve és a mű címe. Pl.: Sikeres Szerző – Élete fő műve vagy sikeres-szerzo-elete-fomuve.

Beküldési határidő: 2022. szeptember 30. éjfélig

A kiadásra érdemes művek szerzőit 2022. október 31-ig e-mailben értesítjük és nevüket weboldalunkon közzétesszük.

Eredményhirdetés: 2022. december

Díjak

A pályázat legjobb alkotásai és a közönségszavazás nyertesei normál kiadói kiadásban (nyomtatásban) kerülnek kiadásra.

A szerzőnek a kiadással kapcsolatban semmilyen költsége nincs.

Pályázatok elbírálása

A beérkezett műveket a kiíró munkatársai bírálják el.

Kategóriánként 4-4 regény kerülhet a kiadásra érdemesek közé.

Minden kategóriában lesz közönségszavazás, ahová azok a regények kerülnek be, amelyek irodalmilag megfelelnek, de nem kerültek be a kiíró által kiválasztottak (nyertesek) közé. Az így legtöbb szavazatot kapott regények szintén nyomtatásban kerülnek kiadásra.

Nevezési díj NINCS.

Nevezés

A pályázó írása beküldésével elfogadja a fentebb leírt részvételi feltételeket.

A pályázat kiírója fenntartja a jogot, hogy amennyiben nem érkezik be megfelelő mennyiségű és irodalmilag értékelhető pályamű, akkor a pályázatot eredmény nélkül lezárja.

A pályázatokat az alábbi e-mail-címre kérjük beküldeni:

bekuldes@stilusestechnika.hu

Forrás: www.stilusestechnika.hu/2021/09/15/i-smaragd-regenyiro-palyazat

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Kalandok Pulcagrison – fantasy játékkönyv ismertető

Vadászat a Kriágra

Most nem vagyok egyszerű helyzetben, több szempontból sem. Viszont a tisztesség úgy kívánja, hogy tisztázzunk néhány dolgot. Az alábbiakban ismertetett könyv szerzőjét több, mint harminc éve ismerem, barátok, íróársak vagyunk. Ennek a kötetnek a létrejöttében is sokat segítettem: korrek-túráztam, teszteltem, borítót terveztem és készítettem, illetve végül nyomdakészre tördeltem. Mondhatni, hogy részben az én gyermekem is a végeredmény. Így számomra is furcsa, hogy magam írok róla ismertetőt. Mégis azt gondolom, mindentől függetlenül, hogy a Vadászat a Kriágra mindenképp megéri, hogy foglalkozzunk vele. Lássuk hát, miről is van szó!

A Vadászat a Kriágra fantasy játékkönyv által életre keltett történet klasszikus kard és boszorkányság hangulatot idéz. A főhős egy katona, aki családja miatt kényszerhelyzetbe kerül, és jól megérdemelt szabadsága helyett útra kel, hogy felvegye a harcot egy, a világára törő névtelen istennővel szemben. Ezt a főhőst, Pelagust természetesen a játékos alakítja. Az ilyesfajta könyvek-nél megszokott módon egy rövid bevezető után megismerkedhetünk a szabályokkal, és főhősünk háttértörténetével. Ezt követően nekivághatunk a kalandoknak.

Már a tesztelés, javítás során is azt tapasztaltam, hogy a könyv hangulata remekül visszaadja hasonló gyermekkori élményeimet. Igazi klasszikus fantasy világba kalauzol el, ahol a fizikai küzdelem mellett szerepet kap a mágia is, annak ellenére, hogy a világot a köztudomás szerint ez utóbbi elhagyta. Ha a régi játékkönyvekhez szeretném hasonlítani, akkor azt kell mondjam, hogy a hangulatkeltésen, történetvezetésen túl nem sokban hasonlít azokhoz. A játékrendszer modernebb, egyúttal bonyolultabb is, de a Csapatlap segítségével minden jól vezethető, kezelhető. Meglátszik, hogy a szerző több évtizede gyakorló szerepjátékos.

Az egyik fontos újítás, amit én magam először A végzet prófé-tái c. játékkönyv-nél láttam, hogy a főhősnek csapatot kell tobo-roznia, hogy sikeresen teljesíthesse a küldetését. Bizony, lejárt már a gáncsoskodás kora!

A könyvben alkalmazott szabályrendszer jól működik, nekem tetszettek a bevezetett újítások. A korabeli Ügyesség, Életerő, Szerencse hármasa helyett itt alapvetően Személyes Aktivitás és Személyes Termet van. Ez természetesen csapatszinten össze-adódik, így lesz belőle Csapataktivitás és Csapat Termet. A csaták alapvetően ezen értékek mentén zajlanak, de a csapattagok, ellenfelek képességei módosíthatják, akár csak a Sebzsét.

Időnként a szerencsének is van szerepe, de itt ez nem nyilván-meg tulajdonságban. Mindössze dobni kell a kockákkal és odalapozni, amennyi érték kijött. Persze nem mindig a legkisebb érték a legjobb, és nem a legnagyobb a legrosszabb lehetőség, tehát a próba esetén nem tudhatjuk, hogy alakulnak a dolgok.

Természetesen nem csak harci feladatok elé kerülhetünk a játék során, hanem bizony logikai feladványok is nehezítik az előrejutást.

A főhősnek van lehetősége a kaland során a fejlődésre, amire a győzelemhez szüksége is van. Az összecsapások során Tapasztalati Pontot kap, ám ezen kívül aranyra is szükség van, hogy akár a Tulajdonságokat, akár a Képességeket tudjuk fejleszteni.

A csapattagok értékei a kaland során nem változnak, nyilván ezt már a számos lehetőség okán nehéz lett volna kivitelezni és

adminisztrálni is. Viszont a felbérelhető segítők különböző kasz-tokba vannak besorolva (harcos, zsvány, misztikus), ami befolyásolja a csapat harci sebzését. Egy misztikus például alig, míg egy harcos jelentősen nagyobb sebzésértékkel bír. Az egyes lehetséges csapattagoknak ezenfelül vannak hasznos képességeik is, amit a kaland, és a harcok során is lehetőségünk van használni.

Ami feltűnő újdonság lehet, hogy az indulásnál magunk választhatunk felszerelést. Háromféle kardból és pajzsból, illetve négyféle vértből vásárolhatunk magunknak a kezdeti 400 aranyból. (Figyelem, ugyanebből az összegből kell a csapatot is összeállítani!)

Ennél a játékkönyvnél is elmondhatom, hogy remek szórakozást, kikapcsolódást nyújt mindazoknak, akik kedvelik a klasszikus fantasy történeteket, és nem csak olvasni akarják, de részt is szeretnének azokban venni.

A könyv 410 pörgős, akciódús fejezetpontból áll. Nyelvezete könnyed, jól érthető, mintha egy regényt olvasnánk. A történet izgalmas, meglepő fordulatokkal teli. A nehézsége, és a szabályrendszer bonyolultsága miatt inkább tapasztalt játékosoknak való, de én bátor kezdőknek is ajánlom. Ez esetben több türelem és kitartás szükséges, de, ha valaki elér a történet befejezéséhez, biztos lehet benne, hogy megérte minden megpróbáltatás.

Remélem, a fenti néhány sor elolvasása után sokan belevágtok ennek az új fantáziavilágnak a megismerésébe! Szerintem érdemes.

Mi az a „lapozgató könyv”?

A kifejezés hazánkban a nyolcvanas évek végén terjedt el. Akkoriban jelentek meg ugyanis az első olyan könyvek, amelyek története nem volt lineáris, vagyis az olvasó maga alakíthatta a történetet, irányíthatta a főhőst – nyilván bizonyos, az író / írók által behatárolt lehetőségeken belül. Ezen könyvek különös ismertetői, hogy olvasásukhoz szükséges (általában) két darab hatoldalú dobókocka, egy ceruza, és egy radír. Mert végső soron ezek játékkönyvek, s a főhős útja során ezen eszközökkel tudjuk eldönteni egy-egy csata kimenetelét, ezekkel tudjuk nyilvántartani a tulajdonságaink változásait, a pénzünket, felszerelésünket. Ráadásul számos alkalommal játszhatunk vele, hiszen a döntéseink akár már a második alkalommal is egészen más irányba terelhetik a főhőst, miáltal a történet egy egészen új ágát ismerhetjük meg. Ha egy-egy ilyen könyvbe belelapozunk, megállapíthatjuk, hogy nincsenek benne oldalszámok. Ezek helyett a fejezetek vannak beszámozva, és majd minden fejezet végén, a helyzettől és lehetőségeinktől függően meg van határozva, mely fejezetre kell tovább lapoznunk ahhoz (innen a „lapozgató könyv” kifejezés), hogy a történet ilyen, vagy olyan irányba haladjon tovább.

Jimmy Cartwright

Egy hiteles magyar krimi

Varga Balázs - Peren kívül

Ritkán olvasok krimi, nem igazán az én zsánerem, de azért a klasszikusokat ismerem. Filmként szívesebben fogyasztom, de a krimisorozatokat valahogy nem veszi be a gyomrom. Nem csak azért, mert az unásig ismételt Colombo, meg Poirot ma már inkább megmosolyogtató, mintsem izgalmas, hanem azért, mert a modern sorozatok is teli vannak valótlanságokkal. Mondhatnánk persze, hogy a krimi is egyfajta fikció, ami már csak ilyen, vagy azt, hogy szándékosan áltatják a nézőket, hogy a bűnözők hamis képet kapjanak a bűnüldöző szervek módszereiről, és az őket segítő technológiákról, de ez a végeredmény szempontjából édesmindegy. Mindez sajnos igaz a legtöbb könyv formátumú krimire is. Üdítő kivétel ez alól Varga Balázs – Peren kívül című regénye.

Az elsőként felbukkanó főszereplő, Szabó Ádám egyszerű magyar melós ember. Belsőépítészeti munkákat végez. Profánabban megfogalmazva: burkoló. Igaz, saját cége és több alkalmazottja van, de aki egy kicsit is tisztában van a hazai építőiparban dolgozó kisvállalkozók világával, az egyáltalán nem tartja furcsának, hogy ha úgy alakul, akkor a cégvezető maga is rakja a csempét, fekteti a járólapokat. Életének intim részébe,

egyúttal sajátos gondolatvilágába rögtön az első oldalon bepillantást nyerhetünk. Pár oldallal később pedig már sejtethetjük, hogy ő lesz az, aki után majd nyomozás indul. Felkeresi ugyanis legutóbbi megrendelőjét, László Tamást, aki épp arra készül, hogy a számára elvégzett munka után nyom és fizetés nélkül lelépjen. Mert Szabó azt vallja, hogy nincs értelme felesleges köröket futni mindenféle hivatalos helyeken, sokkal egyszerűbb, ha az ilyen esetekben önkéntes behajtóként maga intézkedik. Ezt az ügyet viszont úgy elintézi, hogy kénytelen lesz megszabadulni egy hullától.

A regény másik főszereplője Kiss Lili, a BRFK Életvédelmi Osztályának nyomozója. A húszas éveinek második felében járó fiatal nő határozott, tettekes, rendkívül jó nyomozói adottságokkal (és hátsóval) rendelkezik, és még okos is – akár sakkmeisteri címet is szerezhetett volna. Mindazonáltal neki is megvan a maga hibái. Nyomozóként részben a tapasztalatlansága, részben a magánéleti problémái hátráltatják. Mégis ő az, aki kitartásának és megérzéseinek köszönhetően előre viszi, és a helyes irányba tereli az ügyet.

A regény alapvetően erre a két főszereplőre épül, rajtuk keresztül mutatja be az író, hogyan is működik ma hazánkban

VARGA BALÁZS

az építőipar, miként zajlik a rendőrségi nyomozati munka, és hogy mennyibe kerül egy igazán jó ügyvéd. Persze a főszereplőkön keresztül nem csak ezt kapjuk meg, hanem két eltérő nézőpontot is, amiket az egyéb szereplők – Lili nyomozótársa, Nagy István, vagy épp Szabó ügyvédje, Weiss Anikó – tovább árnyalnak. Ha valaki egyáltalán nincs tisztában a bűnügyi eljárások menetével, az a könyvből elég jól képbe kerülhet, bár nyilván az érzékeny részletek itt is homályba burkolóznak. Azért az kiderül, hogy ha a nyomozati munka során nem megfelelő feltételezésekből indulnak ki, az bizony problémákhoz vezethet. Ahogy az is okozhat gondot, ha a kirendelt ügyész slendriánul végzi a munkáját, és egy egyszerű ügyvéd kihúzza a talajt a lába alól.

Bár a Colombo sorozathoz hasonlóan itt is megtudjuk a történet elején, ki követte el a bűncselekményt, mégis érdeklődve

lapozunk tovább fejezetről fejezetre, hiszen a fókusz tulajdonképp nem is magán az eseten van; az csak megadja az alaphangot. A magam részéről azt mondanám, hogy ha lehántjuk róla a szerintem remekül ábrázolt kis magyar rögválóságot, akkor a regény az emberi kapcsolatokról és különbözőségekről szól. Minden más ebből fakad. Ahogyan Szabó is többször kifejti, ha nem szemétkednének vele folyton, és nem akarnák kihúzni a zsebéből a kemény munkával megkeresett pénzét, és a bürokrácia sem bűzlene úgy, hogy az egyszeri ember a közelébe sem akar kerülni, akkor ő maga sem beszélgetett volna el Lászlóval, és nem kellene a nyomozókkal vesződni. De hát, ezt örököltük az „urambátyám” rendszerből: ami nyugaton már korrupció, az itthon még tradíció.

A regény nyelvezete egyébként nem túl kifinomult, bár egyértelműen irodalmi. A mai kornak szól mai nyelven. Szókimondó, amennyire az lehet. Számos dologról fellebbenti a fátylat, de akárcsak egy áttetsző ruhadarab, néha azért csak sejtet. Az író időnként talán fájoan hétköznapian fogalmaz, ám mit várhatnánk egy kortárs krimiától, ami hétköznap emberekről szól? Viszont nem mesterkél, hacsak az egyes szereplők úgy nem döntenek, hogy kissé mesterkéltek lesznek. A közel háromszáz oldal könnyed stílusú, jól és gyorsan fogyasztható – hacsak épp fenn nem akadunk egy-egy meglepő gondolatmeneten.

A szereplők jól kidolgozottak, nem papírmásé karakterek. Érzelmek, önálló gondolataik vannak, és bizony még a mellékszereplők némelyike is fejlődik, mire a regény végére érünk. Persze a fejlődés iránya nem minden esetben pozitív.

Összességében elmondhatom, hogy igazán jól szórakoztam az olvasása során. Nem mondom azt, hogy letehetetlen, mert én is meg tudtam állni, hogy tovább olvassam, de közel áll hozzá. Egy hosszú, borongós, szürke téli délutánon is a végére lehet jutni, nem kell neki több nap. Mint ahogy fentebb kifejtettem, a krimi nem igazán az én zsánerem, ez a regény mégis elnyerte a tetszésem. Talán azzal, hogy az író a mába (na jó néhány évvel korábban), és Magyarországra helyezte a cselekményt, nekünk jobban átékelhető, mint pl. egy skandináv krimi, vagy egy amcsi sorozat. Előfordulhat, hogy az olvasó néhány résznél majd feszeng a kényelmes fotelben, megigazítja a magára terített pokrócot, és kicsit többször nyúl a borospohárért, mert túlságosan közelinek érzi magához a történetet, de ezek a valóságot hitelesen ábrázoló regények már csak ilyenek.

A könyvet nem csak a krimiírodalom kedvelőinek tudom ajánlani, hanem azoknak is, akik kedvelik a jól megírt, logikus, ámde csavaroktól, meglepő fordulatoktól sem mentes történeteket.

A könyv megvásárolható a nagyobb könyvkereskedőknél.

Közvetlen az íróat támogatva, ezen az e-mail címen lehet tőle kedvezményes áron rendelni (akár dedikált példányt is):
perenkivul.konyv@gmail.com

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Az utóbbi két pályázataunk díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy-egy antológiába rendezte, melyek e-book formátumban jelentek meg. *A Világegyetem Vándorló Vámpírjai*, és *Az utolsó döntés* című köteteink ingyenesen letölthetőek a <https://konyvek.lidercfeny.hu> weboldalunkról.

Ugyanitt elérhető szintén e-book formájában, ingyenesen, szerkesztőségünk oszlopos tagjának, *Túri András Csabának* *1962* című mágikus realista kisregénye.

Koncz Mars János

A Metró

A metrókocsi festékszórókkal összefűjt belső terének élénk színei szöges ellentétben álltak az utazók szürkeségével. A festékből jutott az ablakokra is, senki sem tisztította le, tette átlátászóvá azokat. Nem mintha lett volna bármi értelme is, mivel a vagonok sohasem hagyták el a föld mélyét, örök időktől kezdve itt száguldtak a város alatt.

Az utasok szürkesége nem ruházatukból adódott, hiszen sokan sokféleképp öltöztek. Bár mindenki öltözetén érződött valamiféle elemi kopottság és ez kétségtelenül kölcsönzött némi monotonitást nekik. Ez a fajta kopottság azok sajátja volt, akik naponta munkába járva nap, mint nap felszálltak ezekre a szerelvényekre és elsuhantak az alagút tátongó gyomra felé.

A lány a kifakult műbőr pad legszélén ült, közvetlenül az ajtó melletti biztonsági kapaszkodónak dőlve. Érezte a többi utas kipárolgását, az olcsó dezodorok otromba illatával keveredő enyhe izzadságszagot. Nem csodálkozott és nem is utálkozott. A várost hőség fojtogatta, amelynek forróságcsápjai ide is leértek, ő pedig minden áldott nap ezen a vonalon utazott közel egy órát, így megszokta már a körülményeket. Érezte az utastársakból áradó szürkeséget is, de próbált nem törődni vele. Fülébe dugott apró fejhallgatóján át divatos könnyűzenét hallgatott. Néha végigpillantott a többiekre, a munkába igyekvő vagy onnan hazatérő sorstársain, de a legtöbben csak bambultak a semmibe, szundikáltak vagy a telefonjukat basztatták. Elég sokan álltak is: fiatalok, idősek vegyesen. De a lánynak eszébe sem jutott átadni a helyét, hiszen messzire utazott és tudta, hogy eleget állhat napközben a pult mögött.

Az alagút elmosódott fala iszonyatos sebességgel száguldott el hátrafelé, ezt még a bepingált üvegen át is látta. Fel sem fogta, mekkora lehet a sebességük a két állomás közt. Lehunyta a szemét, hosszan, majd megunva a dalt, amit hallgatott, léptette a következőre a lejátszóegységet, s újra felnézett. Pont vele szemben egy idős úr ült. Jómódú nyugdíjasnak tűnt, kalapban, rendezetten megborotvált barkóval, vékony zakóban. Egyenesen ült, nem dőlt neki a korlátnak, mint ő. Bőrből készült, kisméretű férfitáskát tartott a kezében és pont őt nézte. Belőle mintha nem párologott volna a város hamuszíne.

A lány kissé zavarodottan oldalra pillantott, de szeme sarkából látta, hogy az idős férfi továbbra is őt fixirozza. Mit akarhat? Mit néz rajtam? Általában utálta a tolakodó pillantásokat, de azokat inkább fiatal vagy középkorú férfiaknak köszönhette. Ez az úr pedig már inkább bácsi volt.

Beérkeztek a metrómegállóba épp egy nagyobb csomópontnál, sokan felálltak, hogy elhagyhassák a kocsit. A lány mellett ülő középkorú nő is felkászálódott a csomagjaival, s az ajtóhoz tömörült a többi leszálló közé. A szemközt ülő bácsi a korlátba kapaszkodva felállt, de nem csatlakozott a leszállni igyekvők hordájához, hanem átjött emez oldalra és kicsit előrehajolva megkérdezte a lányt:

– Szabad?

A lány nem akart ellenségesnek mutatkozni, bár egyértelműnek tűnt, hogy az úr ismerkedni, beszélgetni szeretne vele, neki pedig semmi kedve sem volt hozzá. Ennek ellenére bólintott. Az úr az idős emberek tipikus mozdulatával – amikor a térd behajlítása előtt picit felhúzzák a nadrág szárát, hogy leüléskor ne feszüljön meg az anyag és ne gyűrődjön – helyet foglalt mellette.

– Nem szeretne kiülni egy kertbe? – kérdezte kényelmesen hátradőlve a lányt minden bevezetés nélkül.

– Mit tesz kérdezni? – Bár úgy érezte, tisztán hallotta a kérdést, nem volt benne biztos mégsem.

– Nem szeretne kiülni egy kertbe? – ismételte meg a kérdést az úr.

– Nem tudom. Milyen kertbe?

– Egy olyan egyszerű kertbe. Ahol fű nő, ahol madarak csicse-regnek.

– De bizony, jó lenne. Csak hát a munka miatt nincs idő kijutni a szabadba, elmenni vidékre – ment bele a lány a játékba. Nem érezte veszélyesnek a bácsit, inkább úgy ítélte meg, hogy unatkozik és egyszerűen társaságra vágyik.

– Járt már valaha vidéken?

– Igen. Kislány koromban. De nagyon kicsi voltam. Nem is emlékszem a hely nevére, de közel volt a városhoz, mert látszotlak a toronyházak.

– Akkor maga egy boldog ember, még belekóstolhatott a szabadságba.

– Ha nagyon igényelném, akkor most is elmehetnék, de általában nem nagyon vonz a vidéki élet.

– Úgy gondolja?

– Igen. – Mosolyt erőltetett magára, végül is szimpatikus volt ez az ember a kertjével és a kérdéseivel. Tudta, hogy a következő megállónál le kell szállnia, ezért készülődni kezdett. – Sajnos le kell szállnom, de jó, hogy tetszett mondani, lehet, hogy hétvégén kilátogatok egy kicsit a városhatáron túlra.

– Nem fog menni!

A lány kérdő tekintettel fordult vissza az úrhoz, az pedig folytatta:

– Nincs már semmi, csak a város.

– Ezt hogy' tetszik érteni?

– Úgy, ahogy mondom. A város körbeért és elfoglalt minden területet. Higgye el! Én hetek óta utazom ugyanabba az irányba. Nincs végállomás. Csak megyünk, csak megyünk, és soha nem érünk el a végéig. Én itt alszom, az állomásokon eszem és mindig ugyanerre indulok tovább.

– De ez nem lehet! – csúszott ki a lány száján. – Hiszen jönnek szembe is és délután én is az ellenkező irányba megyek.

– Ez nem zárja ki azt, amit én állítok. Ha egyszer lesz ideje, induljon el és próbálja ki! Sohasem fog eljutni a végére, maximum ugyanoda, ahonnan elindult, ha körbeért a bolygón! A város mindent bekebelezett.

A metrókocsi lassítani kezdett, el kellett indulnia az ajtó felé, ezért elköszönt. Kilépvén a kocsiból visszanézett és két felfűjt grafitti közt látta, ahogy az öregúr az ujjával a menetirány felé mutatva, bólint felé. Az ajtó becsukódott, a szerelvény tovaszárguldott.

A bácsival soha többé nem futott össze, hiába figyelte. De olykor össze-összeszorult a szíve, mert hiába kérdezgette ismerőseit, kollégáit, senki sem emlékezett arra, hogy mostanában járt volna vidéken, a városon kívül. Nem akart szabadságot kivenni, hogy elinduljon leellenőrizni az idős úr állítását, mégis érezte, hogy igaz, amit mondott.

Éjszakánként azt álmodta, hogy egy kis kertben üldögél egy fonott széken, hallgatja a madarak csiripelését, csivitelését, miközben langyos szél cirógatja az arcát, ám minden reggel fel kellett ébrednie!

Athor R. Chynewa

A megmentő

Tél van, súlyos pelyhekben esik a hó. Nem is tudnám megmondani, mikor esett ennyi legutóbb... hogy hány éve már. A fák fehér kesztyűcskéket húznak, a világ betakarózik, s téli álmot alszik.

Nem úgy az emberek. Körülöttem mindenki az Ünnepe negédes boldogságában lubickol, s csak én érzem úgy magam, mint a szirupba ragadt légy... megfojt ez az álszent boldogság. Hogy legyen egy nap, amikor szeretjük egymást... szánalmas. És az év többi napjával mi van, emberek? Szeretnék a képükbe ordítani, hogy hahó, ébresztő! A Karácsony már rég nem arról szól, hogy szeressük egymást! Csak a pénz, ami számít, meg a fogyasztás!

De nem teszem. Miért tenném? Hisz' úgysem hinnének nekem... vagy ha hinnének is, nem mutatnák. Az egész a hazugságról és a képmutatásról szól!

Beülök egy kávéházba. Az ajtón itt is a csicsás ünnepi díszek; a fenyőfa, meg a Mikulás... Röhögnöm kell. Számomra ez az év legszomorúbb napja. Mintha titokban mindenki sírna, kifelé meg nevetne.

Régen más volt. Akkoriban a gyerekek még tényleg hittek a szeretetben, a Mikulásban... a Karácsonyban. Lelkesen készülődtek, s szüleik segítettek elhinni a Misztériumot. Hogy valóban számít, hogy jók voltak-e az idén... De manapság már ez cseppet sem számít, vagy legalábbis erősen a háttérbe szorult. Ez egy fogyasztói társadalom, ahogy nem egyszer hallom. Néha legszívesebben felháborodnék ezen, de az idő nagyobb részében túl fáradtnak érzem magam ahhoz, hogy foglalkozzak vele.

Egy fiatal, ám meglehetősen fáradt arcú leány lép oda hozzám. Derekan fehér kötény, kezében toll, papír.

– Mit hozhatok, tata?

Már fel sem veszem sértő viselkedését. Ebben a városban, de az egész világon egy magafajta leánynak erősnek kell lennie... vagy legalábbis annak kell mutatkoznia. De hogy egy magafajta öregember előtt is? Mindegy.

– Egy... egy kis almás pitét kérnék, kedves.

– Ok, tata, egy almás pite rendel. Más? – Arca halálosan unott, s látom rajta, meg sem fordult a fejében, hogy esetleg sértőnek is találhatnám szavait.

– Nos... igazán örülnék egy pohár tejnek.

– Ok, egy pohár tej... Hogy mit? – Szemei egy csöppnyit élénkebben néznek rám. –Tejet? Hát hol él maga, ember! Nálunk csak tejpor van, az is a kávé miatt. Igyon inkább azt, egy duplát, ahogy elnézem, magára is férne – majd, mintha csak most jutna eszébe, hozzáteszi: – tata.

És már fordulna is el, mintha valóban kávéval rendeltem volna.

– Elnézést, gyermekem... inkább nem kérek. Helyette jó lesz egy kis... almálé?

A lány zavartan visszafordul, nem tudván, mit mondjon. Én rámosolygok, és aprót bölintok. Az ajtó váratlanul kitárul, s egy kis család toppan be, lábaikról a havat verdesve. A pincérnő figyelme egy pillanatra megoszlik, ám gyorsan túlteszi magát a problémán.

– Egy almálé rendel, rögtön hozom. – Szinte vártam azt a bájos kis megszólítást, ám most elmaradt. A most érkezett, pirosposztos arcú családhoz lép, és láss csodát, a gyerekekre mosolyog!

Mialatt felveszi a rendelést, elmerengek. Vajon ők... esetleg mások? Az apuka szeretettel mesél a Karácsony szelleméről? Vagy alig várja már, hogy túl legyen ezen a karácsonyi bevásárló-lázon? Boldognak tűnik... és a gyermekek is. Ahogy elnézem,

nem tűnnek rossz gyerekeknek. Sem a lány, sem a fiú. Ismét elmosolyodok. Az anya észreveszi, s rémült arccal fordul az apához, hogy valamit a fülébe súgjon. Ő is rám néz, tekintete elkomorul. Próbálok engesztelni, s barátságosan feljűk biccentek. Az apa bizonytalanul visszabólint. Elfordítom róluk tekintetemet.

A pincérnő hozza a rendelésem. Almás pite, almálé. A kedvencem! Ahogy leteszi elém, már villát is ragadok, és majszolni kezdek. A gyerekek rám mosolyognak; nyilván egy kis morzsa hullott a szakállamra. Sokan mondják, hogy van érzékem a gyerekekhez... bár mostanában egyre kevesebbszer.

Ekkor újra kinyílik az ajtó, s egy hangoskodó társaság áramlik be. Négy férfi, meg egy nő, bár talán túlzás felnőttként gondolni rájuk, hiszen alig vannak túl a serdülőkoron. A család összéb húzza magát, az apa pedig ki. Megpróbálja azt sugározni, hogy a többiek az ő védelme alá tartoznak. Ügyesen csinálja; a hangoskodók rá se hederítenek, hanem egyenesen a pulthoz lépnek. A pincérnő már felkészülten várja őket, s bár szavaikat nem értem, annyi azért világos, hogy heves szópárbaj van kialakulóban köztük. Talán ingyen kiszolgálást akarnak, talán a pénzt... végül elcsattan egy pofon.

Váratlan dolog következik, az apa feláll az asztaltól, s a hevesen tiltakozó anya visszatartó karja ellenére odalép a pulthoz. Farzsebéből jelvényt húz elő, mire a hangoskodók némileg megszeppennek, ám egyikőjük belemarkol a pincérnő hajába, felrántja a pultra, s egy kést nyom a nyakához; erre a férfi is fegyvert ránt. Egy ódivatú, forgótáras hatlövetűt.

Ez már nem az a karácsony, amire én emlékszem. Az emberek elfelejtettek szeretni. Elfelejtették, hogy nem a vásárlás, nem a Pénz kellene, hogy uralkodjon gondolataik felett. Elfelejtették, hogy Jónak kellene lenniük!

A halálra rémült lány pánikba esik, és a süteményes tálcát a feje felett a keses férfi arcába csapja. Az a döbbenettől elereszti a lányt, s a következő pillanatban már csattan is a bilincs a kezéin a háta mögött. A társai ekkor eszmélnek, és menekülőre fognak a dolgot. A megfelelő pillanatban megemelem botomat, s a hátul futó lábai összeakadnak. A három „rosszcsont” sikeresen elmenekül. A Rend Büszke Óre, ki egyben családapa is, őrizetbe veszi a földön heverőt, majd újfent felém biccent. Most úgy látom az arcán, hogy neki is elege van a Karácsony álszentségéből. De a gyermekeknek ez nem tűnik föl, ők csak a Hős apjukat látják. És boldogan mosolyognak. Lehet bármi este a fa alatt, az Ajándék az övék. Talán nem is tudják, de ez az Ajándék a Család. Talán soha nem is kell megtudniuk.

Pár órával később a pincérnő magányosan sétál hazafelé a sötét utcákon, a szakadó hóesésben. Nem tudom, kihez megy haza, szülőkhöz-e, vagy esetleg a szeretett másikfeléhez, vagy az üres lakásba, de az bizonyos, hogy állított fát. Érzem a gyanta illatát rajta... Mögötte lépkedek, jó néhány méterre lemaradva. Botomra támaszkodom ugyan, s az emberek hajlamosak lenézni emiatt, ám különösebb kényelmetlenség nélkül tudom tartani lépést a lánnyal.

Egy sarok mögül váratlanul két alak toppan elé. A kezekben kés villan, az arcukat takarja valami. Talán egyfajta álarc... Átkozódnak, fenyegetőznek. A tárcát követelik. A lány kapkodva kotorászik ridiküljében. Kesztyűs kezével meglehetősen ügyetlen; elejti táskáját. Az egyik támadó ütésre emeli karját; ekkor érek oda.

– Elnézést, hölgyem – szólítom meg, s látom rajta, egyből felismeri a hangom, pedig még nem lát. – Segíthetek?

– Mi van, tata? Nem látja, hogy a hölgy épp velünk tárgyal? – gúnyos röhögés.

– Fiatalember, ha egy csepp jóérzés volna magában, akkor békén hagyná e hölgyet, legalább Karácsony estéjén!

– E miatt a cafka miatt csücsül hűvösön a haverunk Karácsony estéjén! – Így a másik, s valamiért a kezében szorongatott kés ellenére is bizonytalanabb a hangja, mint egy perccel ezelőtt.

Felsegítem a lányt, aki kerek szemekkel bámul rám, mintha először látna. Talán a mögöttem váratlanul felgyulladó lámpa miatt úgy látszik, mintha ragyogó aura venne körül... A támadói felé fordulok.

– Figyelmeztetnem kell önöket, uraim, hogy ha tovább folytatják e hölgy inzultálását, úgy bizonyosak lehetnek benne, hogy a Mikulás nem visz ajándékot ma este a Karácsonyfa alá.

Most a fickókon volt a döbbenet sora, s felháborodásuk nőtn-nőtt.

– Elég volt tata! Vagy húzza el a belét innen, vagy viselje a következményét! Elszámolni valónk van a csajjal, és el is fogunk számolni vele!

– Te figyelj... ez a tag ott volt a kávézóban! Ő gáncsolta el Bill-t!

– Igen? Téleg! No tata, vége a dalnak! Most már itt maradsz, ha tetszik, ha nem!

Kihúztam magam. A leány rémülten szorongatta karomat; nyilván minden rosszra fel volt készülve. Nem kárhoztatom érte, el tudom képzelni, milyennek láthatott. Egy öreg, megtört, ráncos vénember. Néha már magam is ilyennek érzem magam.

Egy jó barátom sietett a segítségemre. A fiúk mögé lépett úgy, hogy azok észre sem vették. Persze ez nem csoda, hisz' még a reszkető pincérnő sem láthatta, ha Ő nem akarta.

– Valóban? Valóban úgy gondolják, hogy jó ötlet védtelen hölgyek, és megfáradt öregemberek kirablása? Pont Karácsony

estéjén? – Azok csak gúnyosan mosolyogva közelebb léptek. Én is elmosolyodtam.

– Ez esetben, kérem, ismerjék meg egy barátomat, Rudolfot. – S mögójük mutattam.

A semmiből egy hatalmas termetű állat materializálódott, egy gigantikus rénszarvas. Lehelete gőzgént tört elő orrlyukaiból, bepárástva a bátrabb férfi tarkóját. Az megdermedt, s lassan megfordult. A szeme egymagasságba került a szarvas lehajtott fejével. Pár pillanatilg mereven bámulták egymást, majd Rudolf feje előre lendült. Halk koppanás hallatszott, majd a férfi alétlan rogyott össze. A másiknak se kellett több, futásnak eredt, s néhány szívdobbanásnyi idő múltán elnyelte az éj.

A pincérnő meredten bámulta Rudolfot. Nem róható ez föl neki, hisz a kontinensen ez az állat nem őshonos... se sehoh a világon a nagyvárosokban, ami azt illeti.

– Te... Te... Te... – kezdte.

– Igen, természetesen. Örvendek.

– Té... Té... Té...

– Igen. De azt hiszem, lassan be kell fejeznünk a társalgást...

– Mi... Ho... hmm?...

– Tudja, sok dolgom van még ma éjszaka. – Azzal fellendültem öreg szánhúzó hátára, s a magasba suhantunk, a fellegek fölé. Egyenesen az odafönn várakozó szán, meg a többi szarvas felé.

– De azért vigyázzon magára!

– Ejh, öreg! Már megint elcsatangoltál! Tudod, mióta kerekünk?...

...Nem szeretem a Karácsonyt. Mára már nem több egyszerű robotnál. De végtére is... egyéb dolgom sincs az év többi részében... Akkor meg miért ne élvezem? Talán idén másként lesz. Talán... több lesz a szeretet, mint a gyűlölet... S ha csak egy napra is, de boldogságot csempészhetek a gyermeklelkembe. Zeng az égbolt, csilingelnek a csengettyűk...

– Ho-ho-ho-hó! Boldog Karácsonyt Mindenkinék!

edwardhooper

Szavak

Tulajdonképpen csak abban a hitben értettek egyet, ami már megíratott. A papírra vetett szó igazzá vált. Felszínre hozott gyöngy volt. Olyan kincs, amiért érdemes volt harcolni, olyan kincs volt, amiért érdemes volt egyetérteni. A szó igazzá lett. Valósággá vált. Már nem csupán ajakról ajakra szállt. Már nem volt olyan könnyed, mint a levegő. Mint egy elillanó csók. Súlyossá vált, ott volt a pergameneken, ott volt a kódexben, ott volt a jövő leendő könyveiben. Tisztelték hát a leírt szavakat. Meghajoltak a hosszú mondatok súlya előtt. Eggyé váltak az írással. Már nem volt kibúvó, már nem volt kiskapu, nem voltak menekülési utak. Ami leíratott, az leíratott. Ha valakit kétségek gyötörték, annak csak bele kellett olvasnia a papírra vetett történetbe. Az írott szó kőbe vésett igazsággá vált. Nem lehetett, nem volt értelme megkérdőjelezni. Hisz ott volt a papíron. Ott csillogott a tintája, vagy a nyomdafestéke.

A szavakat sokan másolták, sokan nyomtatták újabb papírlapokra. A szavak kísértetek voltak, olyan nem evilági lények, akik még éjjel itt táncoltak a világban. Egyetértettek ebben a hitben, egyetértettek, hogy a szavak az Univerzumok testvérei, gyermekei. Hisz ők alkották a Rendet. Ők voltak az új eszmék születésének fájdalmai. Új világok születtek, az új gondolatok leíratottak. Olyanokká váltak, mint az éjszaka kitétt lámpások. Körbedongták az est hírnökei, behullottak a lángba, porrá vál-

tak az írott szavak fényében. Mindenki imádtá, mindenki meghajolt előtte. Ha valaki nem hitt benne, eretnekké vált és kiűzött a szavak Paradicsomából. Kik bálványozták, igazhitűek voltak.

Voltak, akik lázadtak. Ők új szavakat akartak írni, új gondolatokat akartak a papírra vetni. Nem akarták a régit másolni, újra és újra. Veszélyesek voltak, át akarták formálni a régi szavakat. Ősi szavakat akartak varázsolni. Szentségtörést követtek el. Kárhozottakká váltak. Borzadtak tőlük. A Szent ütközött a Profánnal. Az ige ütközött az új szavakkal. Lángok törtek fel belőlük. Megpróbálták a Pokol izzó kohóiba száműzni az új gondolatokat. Nem volt már béke, nem volt már egyetértés. Így írták újjá a régi szavakat, s másolták az újat, az új szentséget. Újra itt voltak, újra lehetett bennük hinni. Új szövetség született az új szavakkal. A régit, a szentségtelen, förtelmes, veszedelmes, régi szavakat száműzték könyvtárak poros, eldugott zugaiba. Kigyomlázták, elrejtették őket. Azt akarták, hogy soha többet ne jöjjenek vissza. Soha többet ne kísértsek az új hitet. Soha többet ne törjenek utat maguknak a szívekbe.

A régi tökéletlen volt, az új gyémántként ragyogott. A régit nem lehetett kibírni, a régit nem lehetett tartani. Égette az ölelő karokat. De a régi szavakat nem sodorta el a gyémántcsiszolás áradata. Megbújták a lelkek mélyében. Az írás helyett szájról

szájra szálltak. Belebújtak az elmékbe, hogy emlékezzenek rájuk. Már nem kellett az írás, már nem kellett a tinta, a nyomdafesték. Pillangóéletüket a gondolatokban élték. Majd áradattá váltak. Dühöngve, haragosan, irgalmatlanul törtek előre. Nem voltak előttük akadályok. Elfoglalták a végtelent. Ismét elfoglalták méltó helyüket. Ez volt hát a Körforgás. Mert a szavakkal a Körforgás is megszületett. A leírt szavakkal megszületett a Karma. Minden egyes régi szó, minden egyes új egymásba fonódott. Nem tudtak egymás elől menekülni, nem volt értelme átkozni a másikat.

Mégis, voltak lázadások, voltak máglyán égő szavak. Voltak átkozottak, s voltak feltámadottak. Mert a szó szóvá vált.

Leíratott. S, ami leíratott, bekerült a Nagy Egészbe. Ők lettek a mag. Ők lettek a csíra, melyből lángként törtek az új szavak. Ismeretlenek. Félelmetesek és mágikusak. Titokzatosak, édesek és egyben keserűek. Nem lehetett elbújni előlük és ők sem bujkálhattak. Minő csodákká lettek! Temetőikben bolyongtak és a templomok harangjaiban kongtak. Ott rejtőztek minden születésben és minden halálban. Hitté váltak, amiben érdemes volt egyetérteni. Mert a szavak írottá lettek. Mert a papírra vetett szavak igazzá lettek. Vándoroltak örökkön örökké. Új szavak születtek belőlük és a régiek ott lebegtek az Univerzum sötétjében. Várták, hogy mikor kerül rájuk a sor. Mikor kelnek életre, mint új szavak.

Norton

Különös szilveszter

Valahogy sosem tudtam betartani az újévi fogadalmaimat. Nem sikerült lefogynom, sőt még híztam is, nem sikerült több pénzt keresnem, sőt még a munkahelyemről is kirúgtak, nem sikerült leszoknom a dohányzásról, sőt még inni is elkezdtem. Elegem lett a kudarcokból. Egy ilyen helyzetben logikus lépés lenne, ha nem fogadkoznék többet, de engem nem olyan fából faragtak!

Most biztosan betartom az önmagamnak tett ígéretemet: megfogadom, hogy jövőre nem ölok meg senkit. Ezt könnyű lesz betartanom, hiszen eddig se tettem ilyet. Egyszer persze majdnem sikerült elütnöm egy nénikét, aki egy busz takarásából a kocsim elé lépett, de sikerült lefékezem.

A forgalmi baleset esélye pedig szintén lecsökkent azóta, hiszen az anyagi nehézségeim miatt az autómát is kénytelen voltam eladni. Teljesen biztos voltam benne, hogy életemben először végre sikerül betartanom, amit elterveztem!

Hamarosan itt a szilveszter. Már csak néhány perc választ el tőle. Ilyenkor kötelező mindenkinek jól éreznie magát. Kötelező inni, és szinte kötelező hülyének lenni. Volt régen egy kollégám, aki minden szilveszterkor berúgott, mint az állat, aztán olyan táncot járt, amin legalább egy évig röhögött mindenki, aki megnézte a mobiltelefonnal készült felvételeket róla.

Én valahogy sosem rajongtam az ünnepekért. Az idén az asszony ithon akart maradni, én pedig csak örülni tudtam ennek. Mikor eljött az éjféli, kimentünk az erkélyre, és bambán néztük a tűzijátékot. Mekkora pénz pazarlás egy ilyen látványosság! Szinte láttam a szétrobbanó bankjegyeket az égen. Ilyenkor mindig az jutott az eszembe, hogy mennyi értelmes dologra költhetnék azt a pénzt, hogy mennyi szerencsétlen embernek tudnának segíteni belőle. Például nekem.

Az asszonykám rendesen felöntött a garatra, ez jól látszott rajta. Ha ittas volt, mindig hülyeségeket beszélt.

– Felhívhattad volna a gyerekeket! Sérelmezték, hogy mindig ők telefonálnak.

– Te is felhívhatod őket – feleltem morcosan. – Nem tartott vissza senki.

– Miért nem lehet veled normálisan beszélni? – kortyolt egyet a pezsgőből életem értelme. – Te állandóan csak háritod a felelősséget. A munkahelyedről is kirúgtak. Nézz magadra: egy vakás szerencsétlenség vagy, semmi más!

– Részegen mindig kötekedsz.

– Nem vagyok részeg, és csak az igazat mondom ki! – fortyant fel a nő.

– Alig egy hete rúgtak ki a járvány miatt. Bezzeg, amíg a dupláját kerestem, mint te, nem panaszkodtál!

– És miért éppen téged rúgtak ki? Mert egy tutyimutyi senki vagy! Majd én foglak eltartani, azt hiszed?

Teljesen el voltam képedve. Itt volt ez a nő, akit mindenkinél jobban szerettem, aki mindig számíthatott rám, és aki rögvest cserben hagyott, amikor bajba kerültem.

– Mi a fene ütött beléd?

– Énbelém? Gondolkozz már egy kicsit, hogy milyen ember vagy!

– Szerinted milyen ember vagyok?

– Egy igazi vesztes. Bánom már, hogy hozzád mentem.

– Mentél volna a Hufnágel Pistihez! – kiáltottam fel, és szájba vágtam életemben először.

Erre kiabálni kezdett, és mindenféle trágársággal illetett. Azzal fenyegetőzött, hogy el fog hagyni. Talán nem kellett volna annyit innom, mert képtelen voltam visszafogni magam: megragadtam, és áthajítottam az erkélyen. Ja... azt még nem mondtam, hogy a kilencediken voltunk. Elhaló kiáltás, majd tompa puffanás hallatszott. Alig múlt el a szilveszter. Feszülten bámultam a mélybe, miközben megpróbáltam összeszedni az alkoholködös gondolataimat. Milyen fogadalmat is tettem nemrég? Hogy nem ölok meg senkit? Valahogy sosem tudtam betartani az újévi fogadalmaimat.

Lidércfény

Itt is megtalálsz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Mortelhun

A droid büszkeség napja

Mély csend telepedett a kocsmára az utoljára bevitt ütés után. Körülbelül tizenöt-húsz szempár nézte a földön heverő két törékeny alakot. A saját vérükben fürödve (egyikük némán, a másikuk még hörögve), mozdulatlanul feküdtek ott, mint valami bizarr, kortárs műremek. Két fiatal férfi. Két fiatal férfi nő ruhában. Az egyikükön könnyed, kék nyári ruha volt, hozzá babakék balettcipő, a másikuk fehér topot és fekete miniszoknyát viselt, hozzá tűzpiros túsarkút. A miniszoknyás fiúnak szét volt taposva a bokája, látszódtak a csontjai, és az egyik sípcsontján is nyílt törés volt, míg a feje annyira be volt szakadva, hogy a csontszilánkok alatt látszott az agya. Rúzsos szája le volt fittyenve, üres tekintete a távolba meredt. Mintha csak a sarokban megbúvó, kóssa sörösüveget nézte volna. A másik srácnak, amelyik még hörögött, az egyik szeme volt kifolyva, és a ruhából kilógtak a belei. Hosszú, rózsaszín körmű ujjaival görcsösen markolta a saját zsigereit.

– Vigyétek hátra őket! – mordult fel Boba, a Farkasfog motoros banda főnöke.

Az emberei nehezen moccantak. Lassan, tétován ragadták meg a két vérben úszó testet, és elindultak hátra a hátsó kijárat felé. Szemölcsagyú, a pultos, lusta léptekkel indult utánuk, egyik kezében nehéz kulcsosomót pörgetve, másikban a pisztolyát. Míg két motoros és a pultos a testekkel bíbelődött, értsd: a kocma háta mögötti kis utcában igyekeztek a konténerben minél mélyebbre rejteni őket, addig az odabent maradt bandatagok elkezdtek feltakarítani a vért, és rendbe tenni a romos asztalokat. Boba kényelmesen nekitámaszkodott a biliárdasztalnak és a félbemartat sörébe hatalmasat kortyolt.

– A kis ratyik most megtudták, milyen a kőkemény férfiúi büszkeség. Így jár minden meleg, aki a kocsmámba beteszi a lábát. – Elégedetten felröhögött, majd, miután a maradék sört is lenyelte, a kését és a baseballütőjét kezdte tisztogatni a rátapadt vértől és hajcsomóktól.

Nos, igen. A két srác, Arkagyij és Vaszilij, akik egyébként orosz cserediákok voltak, bizony rosszkor és rossz helyen adtak randit egymásnak. A kollégiumban ismerkedtek meg, és hamar szerelem lett belőle. Úgy két hónapja vállalták fel magukat és egymást, ami sokaknak szúrta a szemét. Többek között a környéken portyázó Farkasfog motorosainak is. Már hetek óta terveztek, miként is kéne lecsapni, ám a sors tálcán kínálta számukra a két szerencsétlent. Ők naiv módon besétáltak a hideg sört és forró-csípős csirkeszárnyat kínáló, mellette karaokét hirdető kocsmába, hogy eltöltsenek egy remek estét együtt. Bárányok a farkasverembe. Fel sem tűnt nekik, hogy rossz helyen vannak, rendeltek, majd egy-egy korsó Buddal beültek az egyik boxba. Boba hozta ki nekik a rendelést. Rögtön ütött. Ezután kirángatták őket a helyükről, és amíg az egyiküket késsel szabdalták, addig Boba a másikat vad dühvel és gyűlölettel pépesítette a baseball ütője segítségével. Pár percig tartott az egész. Most pedig lehetett takarítani.

Miután végzett a fegyvereinek a megtisztításával, intett a társainak.

– Közelebb, uraim, közelebb! Mindenkinek csapolok egy jég-hideg világost. A ma este legyen az ünnepé!

Bejelentését harsány üdvrivalgás fogadta.

Ahogy a korsók összekoccantak, egyszer csak sikoly harsant kintről. Megálltak a kezek a levegőben és a marcona alakok tétován fordultak a hátsó kijárat felé. Ekkor már egy lövés is eldör-

rent, majd még egy sikolyt lehetett hallani és valamiféle bugyborékoló hörgésfélét is.

A motoros banda tagjai egyszerre kaptak a késeik és pisztolyaik felé. Boba is meglegette a baseball ütőjét.

– Mi a picca...? – kérdezte, de folytatni már nem tudta, mert az ajtó beszakadt és Szemölcsagyú, a pultos repült be rajta fej nélkül, hatalmas vércsövát húzva maga után, mint egy hús-vér üstökös, hogy aztán a testet a fej is kövesse.

Semmi nem mozdult. A motorosok kővé dermedtek, és nem bírtak moccanni sem, míg odakintről a csend szinte ordított befelé. Akárhogyan is hunyorogtak, szinte semmit nem láttak az ajtón túl, a szűk utca sápadt neonfényében.

– Főnök... mi legyen? – A kérdés Menyétől, a banda japán származású tagjától érkezett.

Boba tanácstalanul nézett Menyétre. Megvakarta az állát, majd az ajtó felé intett az ütőjével.

– Menjetek ki, és nézzetek szét, mi történt! Gyanús, hogy azok a mocskos Varjak csaptak le ránk. Szekerce és Fél szem itt marad velem.

Bár látszott, hogy nem tetszik a többségnek az, hogy kimenjenek, mégsem volt senki, aki ellentmondjon, így a tucatnyi bandatag megindult bentről az utca felé. Óvatosan közelítették meg a kijáratot, majd még óvatosabban léptek ki azon. Ahogy a csoport fele kiért, egy villanás látszott, majd egy tompa dörrenés hallatszott és elszabadult a pokol. Dörögtek a fegyverek és ordítottak az emberek. Sokáig semmi nem látszott kintről, csak homályos alakok és a villanások, mintha valami bizarr diszkóban egy bizarr táncot járna a tömeg. Aztán Fekély esett be az ajtón. A bal karja hiányzott, és bőven ömlött belőle a vér, miközben az ép jobb kezével a nyakát szorongatta. Megállt egy fél méterre a kijáratától, egy darabig nézte Bobáékat, majd elfehéredő arccal eldőlt, mint egy liszteszsák. A bent lévő három ember elkezdett a pult felé hátrálni. Zavarodottan néztek egymásra és kifelé is. Az utcáról hatalmas robbanás hallatszott, az épület is megremegett bele. Por, téglák és betondarabok záporoztak be a leszakadt emberi testrészekkel együtt. Kezek, lábak, véres húsformák hevertek mindenütt. Fél szem mintha egy fület is látott volna. Csend lett. A sűrű por és vakolat uralta kint és bent egyaránt a teret, mint valami száraz, vészjósló köd. S a ködből két alak sejlett fel. Az egyikük furcsán, mintha bicegve jött volna, a másikuk pedig mintha feltekert lassót vagy korbácsot tartott volna a kezében.

– A kurva életbe, ez nem lehet igaz... – Ennyit tudott csupán mormogni a döbbenettől Boba.

Igen. A ködből a két megkínzott és halálra vert fiatal srác lépett ki: Arkagyij és Vaszilij. A három motoros nem akart hinni a szemének. Ruháik tépetten, kormosan, koszosan lógtak rajtuk, a sminkjeik el voltak kenődve. Arkagyij bicegett a szilánkosra tört bokája miatt, Vaszilij pedig a beleit szorongatta a kezében, miközben a kifolyt szeme úgy himbálózott az arca közepén, mint egy játékos karácsonyfadísz. Mint két mulatságos zombi valami gagyí hetvenes évekbeli horrorfilmből, úgy álltak ott a porban és vibráló neonfényben. Csendben szemlélték halott tekintetükkkel a kocsmát és a biliárdasztal mögött megbúvó embereket.

– Miért nem dögöltetek meg? – ordította feléjük a bandavezér. – Miért nem vagytok halottak?

A két srác nem válaszolt, csak az élettelen szemekkel néztek

bele a semmibe. Lassan moccantak: egy tétova lépést tettek a három alak felé.

– Azt hiszitek, félünk tőletek? Azt hiszitek? – üvöltözött tovább Boba. – Szekerce, Félszem, támadás!

Am a két marcona, oly sok ember életét megnyomorító motoros csendben lapult, és remegett a félelemtől. Nem mozdultak.

– A kurva anyákatok – morogta nekik oda a főnökük, és kilépett az asztal mögül. – Most megdöglötök – címezte a két zombinak és támadásba lendült.

Bal kezében a kését szorongatta, miközben a jobb kezével a baseball ütőjét pörgette.

– Velem két buzi nem packázik, még ha zombik vagy Isten tudja, milyen teremtmények is vagytok!

Ekkor Vaszilij olyan gyorsan mozdult, hogy szemmel nem lehetett követni, és a beleit lasszóként használva, rádobta azokat Bobára, majd maga felé rántotta a százötven kilós testet. Mintha csak egy másfél éves gyereket rántott volna meg, úgy repült felé a nagydarab motoros. Olyan félúton járhatott a levegőben, amikor Arkagyij felé fordította a tenyerét, és egy rövid sorozatot eresztett meg belőle. Boba a lövedékektől kettévált a levegőben, miközben a vére vöröslő permettel borította be a termet. A teste gyakorlatilag kettéfűrészelve érkezett meg Vaszilij elé.

Ismét csend lett. Lassan emelkedett fel az asztal mögül Félszemű és Szekerce.

– Megadjuk magunkat – dadogta Félszemű, de maga sem hitte, hogy ez beválhat. Nem is vált be.

A két roncsolt testű, halott srác támadásba lendült, ismét olyan gyorsan, hogy szemmel az gyakorlatilag követhetetlen volt, és pusztá kézzel tépték szét a két szerencsétlen.

Ekkor megállt a kép.

A vibráló monitor fölé négy alak görnyedt. Csendben nézték a két kimerevedett orosz cserediákat és a káoszt a helyiségben.

– Mikori ez a felvétel? – kérdezte az öltönyös, hatvan év körüli alak.

– Két napos, uram – jött a válasz az egyenruhás, őrmesteri rangban lévő társától.

– És most hol vannak?

– A protokoll szerint átmentek tetszhalott állapotba, és beszálították őket a detroit-i kórház halottas részlegébe.

– Remek. Vegyék fel a kapcsolatot a Fehér Házzal, kérjenek bocsánatot a történetekért, és hozzák haza a droidokat!

Az őrmester bólintott, és kisietett a helyiségből. A bentmaradottak lekapcsolták a monitort, majd ők is kimentek az őrmester után.

Valahol Moszkvában a kis irodára ismét sötétség és csend borult.

n13

BF-23

A bár sejtelmes félhomályba burkolózott. Kint vadul fújt a szél és kavarta a havat, ám bent kellemes meleg honolt. A levegőben sörrel kevert állott felmosószag terjengett, ami összekeveredett a cigarettafüsttel és a bontók izzadságszagával.

A férfi, aki a bápultlon könyökölt, körülbelül harminc körül járhatott. Sápadt, borostás arcát, sötét, kétoldalt felnyírt haj koronázta. Minimalista ruházata egy sötétbarna bőrdzsekiből, egy fehér pólóból és egy kopott farmerből állt. Lábán kitaposott tornacipőt viselt.

Nem volt rajta semmi különleges vagy jellegzetes. Se egy piercing, vagy legalább egy vagány tetkő. Abszolút átlagos külsejét csak a karórája dobta fel. Érdekes darab volt. Első ránézésre nem is tűnt órának, inkább valami furcsa, ismeretlen műszernek. Világító ledek és apró gombok sorakoztak rajta kétoldalt, és volt egy narancssárgán világító panelje. Az egész valami palaszürke fémből készült, és olyan volt, mintha egyenesen a férfi csuklójából nőtt volna ki. Hi Tech Cityben senki nem akadt fenn az ilyesmin. Voltak emberek, akik egyszerűen bolondulnak az efféle kütyükért.

A férfi éppen a gin-tonikját szopogatta, miközben okos, világos színű szeme a zsúfolt teremben ide-oda járt. Szemmel láthatólag a terepet mérte fel, miközben nyugtalan keze a pultot ütötte a hangszórókból bömbölő kegyetlen death metal ritmusára.

Az erősen kisminkelt, dekoratív fiatal lány, aki pár székkel arrébb ült fekete, szegecses bőrdzsekijében, narancsszínű csíkokkal a hajában, most részeg vigyorral a férfi felé fordult.

– Helló! Cyndi vagyok. Meghívsz egy italra?

A férfi először alaposan végigmérte a lányt, majd lazán elvigorodott.

– Persze, miért ne. Én Jacob vagyok – mondta, majd a csapos felé fordult. – Még két ilyet!

A csapos, egy nagydarab rosszarcú fickó, megtöltötte a pohá-

rat, majd rutinosan a férfi elé csúsztatta. Amaz ügyesen elkapta mindkettőt, majd az egyiket áttolta a lány elé, aki időközben a mellette lévő bárszékre telepedett, és zavartan nevetgélt.

– Cyndi és Jacob. Hihi. Olyan jól hangzik... Mit csinálsz itt?

BF-23 igazított a terrameteren, és lefuttatott egy frekvenciamodulációt. Ez az apró korrekció szükséges volt, hogy a lehető legtöbb adatot gyűjthesse be a mellette ülő idegenről.

Látómezője szélén gyors ütemben változtak a műszer által kivetített adatok. Bosszúsan szemlélte az eredményeket. Az értelmezési, vagy más néven a fordítási mutató alig huszonegy százalékos mutatót mutatott, ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy az idegen adatok haanira történő fordításának hatékonysága még mindig szörnyen alacsony.

BF-23 tudta, hogyha valaha is meg akarja érteni ezeknek az idegeneknek a gondolkodásmódját és motivációját, ennél jóval többet kell kihoznia magából.

Ez volt küldetésének a lényege. Arra tervezték, hogy adatokat gyűjtsön és értelmezze őket. Segítsen a haaniaknak megérteni ezeket a primitív, őslakos lényeket.

Szinte alig tudtak valamit a terranokról, akik nagyon különböztek a haaniaktól mind biológiailag, mind gondolkozásban.

A régebbi BF modellek valószínűleg azért vallottak mind kudarcot, mert a fejlett és könyörtelen haani logika szerint működtek.

BF-23 azonban új fejlesztés volt, egy kísérleti példány. Idegrendszerének tervezésekor a terranok primitív neurális hálózatát vették alapul. Igaz, emiatt több apró módosítást kellett eszközölni az alapmodellen, és be kellett építeni egy speciális lassító interfészt is, mivel a haaniak idegrendszere más elven működött, és nagyságrendekkel gyorsabb információáramlást tett lehetővé.

BF-23 eddig jól vizsgázott. Folyamatosan gyűjtötte az adatokat, értelmezte őket, és ezidáig sikerült eltitkolni valódi kilétét a terranok elől.

Jacob most még szélesebben vigyorgott a lányra, kivillantva hófehér fogait.

- Veled beszélgetek. Mi mást csinálnék?
- De vicces vagy! Tetszenek a vicces pasik, mondtam már?
- Aha.
- Bejövök neked? – búgta a kissé kaptatos lány.
- Nagyon dögös vagy!

A lány erre felbátorodott.

- Gyere, táncoljunk!
- Erre a zenére?

– Erre. Nyomjunk egy pogót! Vagy nem komázod a Véres Gyíkarokat?

– Dehogynem! Menjünk!

Kicsit arrébb a pultról eszeveszett rángatózásba kezdtek, amit a lány szemmel láthatóan nagyon élvezett.

BF-23 folyamatosan elemezte a beérkezett adatokat. A megfigyelt terran feromon kibocsátása megemelkedett. Feltételezés: intellektuális közeledés. Valószínűség hatvanöt százalék.

Próbálta tökéletesen lekövetni az idegen mozgását. Mindeközben a körülöttük ülő idegenek reakcióját is folyamatosan elemezte. Úgy látszik, nem keltettek különösebb feltűnést, mert senki nem nézett rájuk.

BF-23 ismét bosszús lett, mert a hibaszázalékot még mindig nagyon magasnak tartotta. Másrészt, mivel saját adatait is folyamatosan elemezte, megdöbbenve konstataálta, hogy a ritmikus dübörgéstől és a vad rángatózástól a saját dopaminszintje is jócskán megemelkedett. Az elfogyasztott alkoholtartalmú vegyület hatására, igaz, csak korlátozottan, de egy érdekes euforikus érzés kerítette hatalmába.

Szóval így érzik jól magukat a „földiek” – gondolta.

A lány hirtelen magához rántotta Jacobot.

– Kurva jól tolod, bébi! – suttogetta a lány. – Állatira begerjedtem!

– Aha! – válaszolta Jacob, miközben viszonzotta a lányt öleléssel.

– Öt perc múlva gyere utánam! – mosolygott a lány csillogó szemmel, majd hirtelen durván ellökte magától Jacobot, és csípőjét riszálva elindult a női mosdó irányába.

A férfi egy darabig zavartan állt, majd visszament a pulthoz, és egy hajtásra kiitta a maradék gin-tonikját.

Már letelt a megadott idő, de BF-23 tudta, hogy a terranok a gyakorlatban nem tartják pontosan számon az idő múlását. Náluk az *öt perc* jelenthet hat, hét, vagy akár tíz percet is.

Nem értette pontosan a lány viselkedését, sem a saját teste reakcióit. Viszont azt sejtette, hogy ez most nem egy átlagos haani intellektuális csevegés volt.

Tudta, hogy a nőstény egyed után kell mennie, hogy minél több új információt gyűjtthessen.

BF-23 az előtte álló feladatra koncentrált, ami komolyságot igényelt, de valami kellemes, izgatott érzés a tudatalattijában megmozdult és pajkosan incselkedni kezdett vele.

Jacob kívárta a megfelelő alkalmat, és mikor senki nem figyelt, feltűnés nélkül belépett a női mosdóba. Megállt a kopott fülkék

előtt, halkan köhintett néhányat és várt. Érezte, hogy izzad a tenyere és kiszáradt a torka.

Lassan kinyílt az egyik fülke ajtaja. A lány kinyúlt, megfogta Jacobot és vadul berántotta a fülkébe, miközben a másik kezével a saját felsőjét kezdte kigombolni.

– Gyere! – lihegte a lány, miközben átölelte a férfit, és vastag-szemű neccharisnyás lábát a dereka köré fonta.

Az ajtó tompa puffanással becsukódott mögöttük.

– Dugj meg! – suttogetta a lány érzékien.

Jacob nem válaszolt, Cyndi nyakát kezdte finoman csókolgatni, miközben hagyta, hogy a lány kigombolja a nadrágját.

Teljesen átadta magát az adatok gyűjtésének és az értelmezésüknek, viszont az elkövetkező percek nagyon meglepték.

BF-23-nak terran teste volt haani tudattal. A haaniak intellektuális és céltudatos lények, viszont a dolgok most csak úgy *maguktól* történtek. Nem volt semmi tudatos ebben, a terran teste csinálta, valószínűleg egy ősi, genetikailag kódolt program futott le.

Az egész nem tartott tovább tíz percnél, és BF-23 meglepően kellemesnek találta. Igaz, menetközben csökkentenie kellett az adrenalin szintjét, mivel még nem ismerte tökéletesen a testét, nem tudta, hogyan reagál, ha átveszi az irányítást.

Végül minden rendben ment. BF-23 boldog volt, megszerezte az adatokat, amit akart. Arra gondolt, hogy a Vének Tanácsa ismét elégedett lesz, ilyesmit eddig biztosan nem láttak.

Kifulladás roskadtak egymás karjába. A lány szólalt meg előbb.

– Ó, bébi ez kurva jó volt! Még most is remeg a térdem.

Jacob mosolyogva a lány szemébe nézett, miközben érzékien szájon csókolta. A lány egy darabig viszonzta, majd elhúzódt.

– Figyelj! Most már vissza kell mennünk. Te menj elsőként! Nemsokára következ.

Pár perc elteltével már ismét a bárpulznál üldögéltek, és a Véres Gyíkarokat hallgatták. Jacob rendelt még két gin-tonikot. Kezét a bárpulton nyugtatta, miközben a lány rátette az övét. Együtt ütötték a ritmust.

A lány tűnődve nézte Jacobot, miközben arra gondolt, hogy ilyen tökéletes fickóval még életében nem találkozott. Ez baromira jó, szinte nem is lehet igaz.

– Fogunk még találkozni? – kérdezte félénken.

– Persze – válaszolt Jacob mosolyogva. – Egy istennő vagy. Imádlak!

A lánynak jólesett a bók, és megpróbált nagyon csábosan a férfira nézni.

BF-23 az elmúlt percek eseményeit elemezte. Korszakalkotó felfedezést tett. A terranok szaporodási szokásai megdöbbentőek voltak, és gyökeresen különböztek a haaniakétól.

Egy rövid jelentést fogalmazott: A terranok szaporodásához két, különösen, ivarérett egyed kell. A folyamatot különleges, ritmikus hanghatás (*ők ezt metál zenének hívják*), és egy speciális, alkohol tartalmú vegyület (*gin-tonik*) segíti elő, aminek következtében létrejön egy sejt szinten kódolt fizikai kapcsolat a két egyed között. A folyamat időben rövid lefolyású és egy különleges, euforikus érzés kíséri. A további adatgyűjtés és feldolgozás folyamatban.

BF-23 a kijelzőre pillantott. Értelmezési hiba huszonhét százalékos. Még mindig nagyon sok, gondolta, de azért boldogan elküldte a jelentést.

Josh Ogren

Egy csendes délután

– Adni te nekem ide!
 – Eszem ágában sincs!
 – Te lenni egy Hemar, aki te vagy, adni ide nekem!
 – Dehogy adom! Én láttam meg előbb, enyém és kész.
 – Tah hathek! Gúvadjon szemed kifele, kakád ragadjon beléd!
 – Hinnye, de randa egy fráter vagy, hallod-e, de akkor se kapod meg!

– Abu Reiha! Vagy te minden bűzők koszos ősapja! Egy bűdösödön, aki vagy te! Hogy lenni neked ágyasod a köpdős trachomás dromedár! Te rozzant cipőnek kilukadt talpa! Az enyémgyűrű! Add ide most, a hiénák dúdolni beléd elalszknóta!

A kaftános a másik keze felé kapdosva tovább átkozódott, de hiába, mert az megmakacsolta magát.

– Végre, hogy egyszer már talállok valamit! Ezt te nem fogod elzabálni előlem, konyharuhás csúfság!

A gyűrű láthatóan nem mai darab, az már biztos. A nagy, borvörös kő rubin lehet benne, az anyaga tömör aranynak tűnik. Annak kell lennie, amilyen nehéz. Márpedig ezt ő oda nem adja, olyan isten még nem született! Hogy a fene ebbe a rusnya arabba! Mit keres ez itt egyáltalán? Meg pont most kellett besünderögnie ebbe a sikátorba? Hát ebben a városban nyugodtan már pisálni sem lehet? Hehe, még jó, hogy épp végzett! Azt meg igenis ő látta meg elsőnek, hogy a fény megcsillan azon a vakon. Közelebb is volt hozzá, rögtön oda is ugrott, de persze ez a nyüves kaftános rögtön ott termelt, alig bírta felmarkolni előle. Nade ebből nem eszik!

Még jobban összeszorította a markát.

Az arab láthatóan kezdett kijönni a béketúrésből, már persze, ha valaha is volt neki egyáltalán olyan. Összeszűkülte szemmel, fröcsögve hadonászott a másik előtt.

– Enyém gyűrűm, te chelb! Vagy te egy nagy fullánk tevé segében rezegve! Én gyűrűm! Elveszik, de most megtalál, erre a kutyafullánk tevesegben nem visszaad Ahmednek!

– Mekkora szövegláda...

– Ez vanni rettentően nagyon enyém egy gyűrű! Rajta van jelem is a flamingóhal csőrrel!

A másik elbizonytalanodott. Kinyitotta a markát és lopva rásandított a gyűrűre. Azon ugyan nem volt semmi.

– Aha! Flamingóhal, mi? Ezt a marhát! Ne hazudozz itt nekem, ezen semmi sincs. Én találtam, mars vissza a homokozódba!

Ahmed már a szakállát rángatta dühében.

– Vanni lenni rajta csőrímádár, ott eszi csámcsogva halállat! Ahmed maga csinál, enyémgyűrű, adni ide, te átkozott tehénnek bűdös lehelete!

A férfi biztonságos távolból megmutatta a követ, aminek gyönyörűen csiszolt, de láthatóan teljesen sima felszíne volt. Az arab azonban egy pillanatig sem jött zavarba.

– Jó, látni én, látni. Ez vanni akkor egy másik egyémgyűrű. Ahmed még nem madárcsörzött erre, de éppen most akar rácsinálás. Adod ide, te shakli ahon, mert kapod hokia khara alkhahmara!

– Hogy mi van? Végképp meggugyantál?

A lengedező szakállú arab szeme lassan befordult, az ég felé emelte a kezét és siránkozó motyogásba fogott.

– Msalha khemar bis abraka shokmillah dabra balahalla...
 ABRAKABADRA bashmilli...

A következő pillanatban a gyűrű kipenderült a férfi kezéből.

A rubin mélyvörösön világítani kezdett, és a férfi rémülten érezte, amint a teste kocsonyássá válik, majd ruganyosan összepréselődik. Az arab monoton sipítózása mellett fejfelé előre elkezdett szépen becsusszanni a gyűrűbe. Próbált megkapaszkodni, de nem volt mivel és nem volt mibe. Hiába minden, cluppogva csúsztatva körbe-körbe befelé, mint egy beolajozott meztelencsiga. Egyre csak tovább és tovább, akár ha egy aranyfalú, szűk spirálcsúszdába tömködnék bele.

Már a dereka is bent volt, amikor rádöbbsent – ha eddig véletlenül csak képzelte volna azt, hogy megbolondult, most már megnyugodhat. Teljesen biztos, hogy elment a maradék esze is.

A csúszda mélyéről ugyanis felhangzott egy mogorva hang.

– Foglalt!

Teljesen összezavarodva cluppogott tovább, míg az arca be nem ért egy viszonylag tágasabb terem-félébe. Az aranylő üregben már tényleg volt valaki. Egy másik kocsonyás zsugorítvány bámult rá, meglehetősen mérgesen.

– Mondja, süket maga? Nem hallotta, hogy ez már foglalt?

Odakint az arab megdöbbenve tapasztalta, hogy az elátkozott seggfullánk félúton elakadt. A rubin közepéből két félig kocsonyásodott lábszár kalimpál elő, de akármennyire is kántáljon és sipákoljon, az bizony nem hajlandó egy fickarcnyit sem tovább mozdulni.

Eközben bent, a gyűrűben a zselé elülső része hitetlenkedve meredt maga elé az üregbe.

– Ez nem lehet igaz! Tényleg maga az, Huzlicsek?

A kérdezett egy ideig az arcába bámult, majd lemondóan sóhajtott.

– Én. Enné már meg a fene magát, Szlopács! Képes volt még ide is utánam jönni azért a kis adósságért?

– Nem azért jöttem ugyan, de ha már így összefutottunk...

– Akkor mi a francot akar maga itt?

– Na, most fog igazán elképedni, Huzlicsek. Semmit! Épp most gyömöszöl befele ide valami kaftános arab. HALLÓ! ARAB ÚR! AZONNAL VIGYEN VISSZA, EZ MÁR TELE VAN A HUZLICSEKKEL! EZZEL ÉN NEM VAGYOK HAJLANDÓ EGY GYŰRŰBEN LENNI!

– Mit üvöltözik, ember? A végén megsüketülök itt magától. Egyébként se hallatszik ki...

– Ja... na mindegy. De, ha már itt tartunk, maga mit művel itt? Huzlicsek nem kevés göggel válaszolt.

– Na, ide figyeljen, Szlopácskám! Tudja meg, hogy én vagyok a gyűrű szelleme!

– Maga.

– Én.

– Na, ne szórakozzon!

– Vegye tudomásul, hogy igenis én vagyok a gyűrű szelleme, maga idegesítő fráter!

– Ne mondja... Egyáltalán hogy került maga ide?

– Az hosszú történet. Mindig is tudtam, hogy az anyósom egy ótvaros boszorkány, de azért nem gondoltam volna, hogy tényleg az!

– Ne mondja!

– De mondom.

– Miért, hát mi történt?

– Mondja, Szlopács, magának most tényleg ez a legnagyobb baja?

A sikátor közepén az arab elkeseredetten bővölte a gyűrűt. A szemei jójóztak a nagy igyekezetben, a szakállát tépve az ég felé rázta az öklét. Úgy vinnyogott, mint egy taliga kölökmacska, de az a seggfullánk egy milliméterrel sem volt hajlandó beljebb kerülni.

– Na jó. Lásna, kivel van dolga, elmondom. Az a vén kiaszott banya megátkozott.

– Mármint a kedves mama?

– Mármint. Bár cseppet sem kedves és cseppet sem mama.

– Mit művelt már megint össze, Huzlicsek?

– A fejére öntöttem a tökfőzeléket!

– Na hallja, maga mindig egy bajkeverő volt!

– Szemenszedett rágalom!

– Hagyjuk... Mondja, miért öntötte maga az anyósa fejére azt a tökfőzeléket?

– Nézze, Szlopács... az még hagyján, ha az ember szinte minden nap mirelit főzeléket kap odahaza. Még az is hagyján, ha azt az anyósa löki az orra elé. Ha meg se íze, se bűze az egésznek, na, zagsón, szokás dolga. Na de legalább vette volna ki a nylonzacsokból, mielőtt megfőzi, az ég szerelmére!

– Csak nem belefőzte azt is?

– Csak de.

– És maga ráöntötte a fejére.

– Rá.

– Hát hallja, Huzlicsek, szép kis firma maga... Bár tudja mit? Jól tette.

– Tudom. De attól még az a rémség beleátkozott ebbe a nyomorult bizsuba.

– És ez mikor volt?

– A fene se tudja. Valahogy itt nemigen követem az időt. Mondja, tulajdonképpen milyen nap van ma?

– Szeptember hetedik, kedd.

– És melyik év?

– Ne szórakozzon, Huzlicsek, nagyon jól tudja, hogy én marha februárban adtam magának kölcsön.

– Ojjé, kellett nekem ezt szóba hozni...

– Igenis, kellett. Vegye tudomásul, hogy megadhatná már végre azt a harmincezret, maga szemtelen fráter. Hónapok óta hazudozik, hol ezert nincs, hol azért várjak. A múlt héten meg teljesen eltűnt, azt hittem, simán letagadtatta magát.

– Volt benne az is, de mindegy. Akkor lassan egy hete lottya-dok ebben a nyomorult gyűrűben?

– Aha. Egyébként mondja csak, tulajdonképpen mit csinál itt maga, mint gyűrűszellem?

– Legyek magával őszinte?

– Csodálnám. De azért csak mondja!

– Halvány fogalmam nincs.

– Jellemző. Nem kapott valami munkaköri leírást, hogy meddig kell itt lennie, hogyan mehet innen ki, vagy valamit?

– Nem mondott nekem az a fogatlan végség semmit se. Vihogott, nyikorgott valamit, én meg beszlutyadtam ebbe az ízébe. Próbáltam én dörömbölni, de ezekkel a kezekkel, uram? Ez van. Majd csak észreveszem, ha valaki akar tőlem három kívánságot, vagy valami hasonlót. Mellesleg éntőlem annyit kíván, amennyit csak akar, de nekem halvány dunsztom sincs, mit csinálnak annak a szerencsétlennek. Nincs más hátra, itt folydogálok, és várok. Egyszer majd csak történik valami. Persze, történt is. Idejött maga.

– Hát maga sosem volt valami nagy lúmen, de hogy még szellemnek is egy pancser...

– Na, maga csak fogja be a száját! Maga ide még rendesen be sem tudott jönni! Ami meg azt illeti, mars ki innen, Szlopács! Ez itt az én gyűrűm!

– Már ez is kezdi... Az a félhülye is ezt óbégatta odakint, mielőtt...

– Álljunk csak meg! Mondja, tulajdonképpen kié ez a gyűrű?

– Mit tudom én! Alig tíz perce találtam, és...

– Ez óriási, Szlopácskám! Hát nem érti?

– Nem én.

– Jellemző.

– Ne fölényeskedjen itt nekem, Huzlicsek, ne fölényeskedjen! Inkább adja meg a pénzem végre!

– Jaj, hagyjon már ezzel még itt is, maga kufár!

– Na, idefigyeljen, ha sérteget, én úgy itt hagyom magát, mint Szent Pál az oláhokat!

– Hajrá!

– ... de csak majd később. Most nincs kedvem hozzá.

– Jó szöveg. Idefigyeljen, maga agyturbina! Ha ezt a gyűrűt tényleg maga találta meg, az – mondja –, tudja, az mit jelent?

– Persze. Azt, hogy az enyém.

– Szellemi töpörtyűkrém. Azt jelenti, hogy pont maga az, aki a hármát kívánhatja!

– Akkor menjen maga a fe..

– NEEEE!!!

– Hogy mit? Ja, tényleg. Ha én most elzavarom magát, akkor maga nem tudja teljesíteni a másik két kívánságomat. Meg ki se tud vinni innen.

– Huhh... ez... meleg volt...

– Nana, Huzlicsek, nana! Csak semmi tüzeskedés! Az, hogy össze vagyok itt zárva magával, még nem jogosítja fel semmire! Én nem vagyok olyan!

– Már, hogy milyen nem maga, Szlopács?

– Na, húzzon a fe...

– NEEEE!!! Hagya már egyszer végre abba ezt a marhaságot! A végén még mind a ketten itt ragadunk a hülyesége miatt! Tudja mit? Inkább dolgozzunk össze!

– Mármint, hogy én magával?

– Miért, lát itt még valaki mást is?

– Sajnos, nem. Mit akar?

– Azt, hogy vigyen végre ki innen!

– Eszem ágában sincs! Amilyen egy randa fráter, még megszö-kik itt nekem, és akkor mi lesz az én másik két kívánságommal?

– Ez nem lehet igaz! Nyolcmilliárdnyi emberből akárki megtalálhatta volna ezt a nyomorult gyűrűt, nade nem! Nekem pont ennek a Szlopácsnak kellett idejőnnie!

– Jó. Akkor azt csináljuk, hogy maga, Huzlicsek szépen kijuttat engem innen. Én odakint elintézem a dolgot az arabbal, és utána majd kihívom magát is.

– Azt már aztán nem! Innen vagy együtt megyünk ki, vagy sehogy!

– Csakhogy én vagyok az, aki kívánhat!

– Csakhogy én vagyok az, aki nem hajtja majd végre!

Egy ideig mindkét kocsonya csendben gondolkodott. Végül Szlopács beletörődve bólintott, ami a zsurgított zselé formájában felettebb guszttustalannak tűnt.

– Jól van, akkor menjünk együtt. Készülődjön, szellem úr! Elsőként tehát jobb híján azt kívánom, hogy ezzel az undok Huzlicsekkel együtt kerüljünk ki végre ebből a gyűrűből!

Mindketten reménykedve vártak, de nem történt semmi.

– Én még ekkora balfékkal nem találkoztam! Mondja, maga öntelt hólyag, nem azzal dicsekedett az előbb, hogy maga itt a gyűrűszellem?

– De igen, csak azt hittem, hogy majd a gyűrű csinál valamit.

– Látja, hogy nem akar. Úgyhogy csináljon valamit végre maga is, az isten szerelmére!

– De mit?

– Mit tudom én... Rajta, hát varázsoljon már, ha egyszer szellem!

– Lemondok!

– Hülye.

Mivel, még mindig nem történt semmi, Huzlicsek elunta, és mérgében elordította magát.

– VIGYÉL MÁR KI VÉGRE MINKET INNEN, TE HÜLYE GYÜRŰ!

A gyűrű abban a pillanatban felragyogott, és méla undorral kiköpte mindkettőjüket. A döbbenet elhallgató arab csak egy villanást látott, majd a rubinból rettenetes sebességgel kitéremkedő Szlopács páros lábbal irtózatosan fejbe rúgta. Ahmed egyetlen vinnyogás nélkül terült el a kockakövön. A következő pillanatban Huzlicsek érkezett meg, de ő fejfelé, így formálisan lefejelte Szlopácsot.

– Hát, ez gyönyörű! Én még ilyen kontár szellemet az életemben nem láttam!

– Most mit jön itt ezzel, mi? Mit gondol, nekem nem fáj?

– Érdekel is az engem!

– Jellemző! Önző fráter!

– Igazán? Adja vissza a pénzem, maga pióca!

Abban a pillanatban Huzlicsek markában volt három darab tízezres. Zavartan nézegette, végül sanda vigyorral adta oda a másiknak.

– Na? Most boldog? Itt van, tessék!

Szlopács mérgében földhöz vágta a pénzt.

– Maga tulok! Maga szarvasmarha! Maga agyament ló! Maga Huzlicsek! Ezt jól elintézte itt nekem! Elbaltáztatott velem egy egész kívánságot rongyos harmincezerért!

– Maga milyen egy szekánt ember, hallja-e? Megkaptam a pénzt, vagy nem kaptam meg a pénzt?

– Fogja be, Huzlicsek, fogja be, mert mindjárt visszazavarom!

– Mintha talán én kívántam volna? Na, hagyjon engem békén!

Dühösen legyintve el akart menni, de Szlopács utánaszólt.

– Hová, háová, Huzlicsekkém?

– Vegye tudomásul, hogy nekem ebből elegendő volt! Hazamegyek!

– Hja, ha az magának egy opció, hogy félútról visszaforduljon... Egyébként a kedves anyósa tárt karokkal várja. Első dolga lesz megérdeklődni, hogy került elő ilyen hamar.

Huzlicsek megadóan állt meg, és tárta szét a kezét.

– Jól van, maga okostojás. Mit akar?

Szlopács az éledező arabra nézett, és sebesen gondolkodni kezdett. Egyetlen kívánsága maradt, hála a meggondolatlanságának. Azt azért jól kellene elhasználni. De mire? Most kérjen pénzt? Vagy fiatalabb akarjon lenni? Netán legyen miniszterelnök? Esetleg váltsa meg a világot? Á, egyik sem jó. A fene már ebbe az észbe!

Közben a fejét tapogató Ahmed feltápáskodott, és hol a két

férfit, hol a lebegő gyűrűt bámulta meglehetősen bambán. Szlopács végignézett rajta, rásandított a féldoldalt unottan tébláboló Huzlicsekre, majd habozás nélkül kimondta, ami az eszébe jutott.

– Azt akarom, hogy ez a kaftános arab a Huzlicsek anyósával együtt közösen legyen gyűrűszellem e helyett a marha Huzlicsek helyett!

Egyszerre több dolog is történt.

Ahmed eltátotta a száját, hogy tiltakozzon és kántáljon, de a levegőből azonnal a fejére zuhant egy félig megkopasztott tyúkot szorongató, fogatlan vénasszony. Egy pillanatig megrökönyödve nézték egymást. A banya már emelte is a tyúkját, hogy a felháborodott arab püfölésébe fogjon, mikor a gyűrűn felizzott a rubinkó. A következő pillanatban mindketten pörögni kezdtek, áttetszővé váltak, és eltűntek a csörömpölve földre hulló gyűrű belsejében.

Huzlicsek megkövülten bámult.

– Ezt... ezt nem felejttem el magának, Szlopács. Egyszerűen hihetetlen, de magának mégis van szíve!

– Na, maga csak ne szíveskedjen itt nekem, maga disznó! Maga miatt odalettek a jó kis kívánságaim!

– Viszont megkaptam a pénzt.

– Jellemző. Úgy mondja, mintha örülnöm kellene. Ha magán múlt volna, ugyan nem kapok én egy lukas petákat sem!

– Ebben van valami...

Egy ideig csendben nézegették a földön heverő pecsétgyűrűt. Huzlicsek szólalt meg előbb.

– Még a tyúkot is magával vitte...

– Képzelteti, mit művelhetnek ezek ott ketten. Annak a helyében se szeretnék lenni, aki ezektől akar majd kívánni valamit.

– Akkor mi legyen ezzel az izével?

– Végére is... Egész szép kis ékszer. Eladom!

– Nana! Talán eladjuk!

– Hát még mit nem! Én találtam, engem illet!

– Csak hogy én voltam benne!

– Épp eleget ront az értékén...

– Tudja mit, Szlopács? Én méltányos áron megveszem magától.

– Ojnye, de gazdag lett hirtelen!

– Én? Nincs nekem egy vasam se. Viszont magának van harmincezre. Mondja, nem adná kölcsön elsejéig?

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

**Olvassál valami olyat, ami horror,
de mégis szellemesen szórakoztató?**

**Akkor a
simagöröngyösi zombi apokaliszis
neked szól!**

**A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:**

<http://www.zombiapokaliszis.hu>

R. Harbinger

Szívvel jövő gondoskodás

Sam takarója alatt bujkált, és kedvenc szörnyes képregényét olvasgatta zseblámpája fényénél annak ellenére, hogy anyja megtiltotta az esti rémtörténeteket.

Halk kaparászás ütötte meg Sam fülét a folyosóról, ő pedig még lélegzetét is visszafojtotta. Koncentrálnia kellett, hogy elkapjon egy újabb hangot torkában érzett szívdobogása mellett. Félt; édesanyja haragudni fog, ha ismét rajtakapja.

Újabb zajt hallott, ekkor már összerendezte, és eloltotta lámpáját. Óvatosan kilesett a takaró alól, szeme lassan hozzászokott a sötétséghez, és a résnyire hagyott ajtóra szegeződött. Pár pillanat múlva a szobaajtó nyíltnak kezdett, amitől a túloldalán uralkodó feneketlen sötétség rettegéssel töltötte el Samet. Ő gyermeki ártatlanságában magára rántotta a takarót, mintha azzal megvédhetné magát bármitől. Balsejtelmén ellenére próbálta bebeszélni magának, csak édesanyja lépteit hallja.

Szinte zihált a félelemtől, a rettegés beléfojtott minden hangot.

– Szörnyek nincsenek, szörnyek nincsenek – mantrázta némán édesanyja szavait.

Valami lerántotta a takarót Samról, mindezt olyan hirtelen, hogy a kisfiú felfogni sem tudta. Csak pislogott maga elé, majd arcát két kezébe temette, szinte már zokogott. Viaskodtak benne anyja szavai és az általa olvasott rémtörténetek.

Az ágy megmozdult, majdnem felugrott a levegőbe. Sam nem látta látogatóját, de zsigereiben érezte, hogy ágyához lapult. Kézzelfoghatónak tűnt a csontjáiig hatoló félelem, ami tettekre sarkallta: felpattant, méternyire szökkent az ágyról, és kiszaladt a szobából.

– Anya! – üvöltötte torkaszakadtából.

Sötét árny robbant ki a folyosóra, felkapaszkodott karmaival a túlsó falra, és a fiú után vetette magát. A falakon és plafonon közlekedett, ezzel pillanatok alatt lefaragta lemaradását. Rávetette magát a lépcsőt elérő gyerekekre, és elsodorta.

Sam ordított, miközben súlytalanság kerítette hatalmába. Az idő ólomlábakon vándorolt, mintha a világ ebbe az egy másodpercben sűrűsödne.

Tompa puffanással landoltak a földszinten, a rém került alulra, így elnyelte a becsapódás erejét. Felhorzsolta oldalát, és vérevel kékre színezte a padlót.

Sam meglátta a kínálkozó alkalmat támadója habozásában, felkelt, és a nappaliba rohant. Térdre rogyott a kanapé mögött, benyúlt az odahajított baseball ütőért, de centik választották el tőle. Fogát összeszorította az erőlködéstől, és meghódította még pár millimétert, csakhogy ekkor erős fogást érzett bokáján. Hangos sikolyt szabadított fel torkából, és hátrasiklott.

A betolakodó a hátára fordította Samet, és undorító, vörhenyes pofáját a gyerek arcába tolta. Győzelmét farkashoz hasonlatosan vicsgorgó pofájában érezte, majd harapott, Sam előtt pedig elsötétült a világ.

– Sam! – hallatszott a hang, amiben a fiú ráismert édesanyjára. – Jól vagy?

Sam kinyitotta szemét, és fölé görnyedő anyjára nézett. Az ereiben izzó adrenalin úgy ugrasztotta a nő nyakába, mint a pattanásig összenyomott rugó.

– Van itt egy szörnyeteg, anya!

– Nyugodj meg, szörnyek nem léteznek. Csak álmodtad az egészet.

– De én láttam! – tiltakozott Sam. – Meg akart ölni, fel akart falni! Itt volt egy hatalmas farkas! Hová lett?!

– Nincs itt semmi, kisfiam, biztos csak álmodtad. Megint rémségeket olvastál elalvás előtt?

Sam belepirult a kérdésbe, mialatt még mindig zihált, és próbált megnyugodni. Beismerte anyjának, megszegte utasítását. Azt hitte, haragudni fog miatta, de helyette a konyhába kísérte, hogy tejet melegítsen neki.

– Kérsz bele kakaót is?

– Igen – válaszolta halkán Sam.

Annyira zavarban érezte magát, amiért elragadta képzelete. Megesküdött volna, tényleg látta a szörnyeteget. Dideregni kezdett izzadságtól átázott pizsamájában, de édesanyja a hátára terítette fürdőköpenyét. Óvatosan megsimította Sam vállát, kedvesen rámosolygott, majd elértette a poharat kékre színeződött kezével, és visszahátrált a pulthoz. Csendben figyelte fiát zölden felizzó tekintetével, és gondosan eltakarta előle a mosogatóba tett, kék vérben tocsogó szívet.

MESEPELYHEK

Magyar írók ajándékai a gyerekeknek

- 01 Palásthy Ágnes: Rudolf, a Télapó szarvasa (12:54 min.)
- 02 Erdei Barbara: Borz Bonifác karácsonya (14:50 min.)
- 03 Balla Kálmán: Őcsi, az Északi sark óra (19:54 min.)
- 04 Aux Eliza: Krampuszok karácsonya (7:10 min.)
- 05 Engler József: Ünnepi kalamajka (30:07 min.)
- 06 Bank Eszter Katalin: Az elveszett lista (18:48 min.)
- 07 K. László Szilvia: A karácsonyfa (6:39 min.)
- 08 Földi Kinga: Dércsípte Benő és a játékbaba (14:37 min.)
- 09 Váczi B. Nikoletta: Az elveszett csengettyű (8:46 min.)
- 10 Gergely-Pécs Éva: Az eltévedt pingvin (21:17 min.)
- 11 Sütő Fanni: A hóember karácsonya (12:11 min.)
- 12 Bubrik Zseraldina: Száncsengő (3:41 min.)
- 13 Váczy Virág: A fatündérek karácsonya (14:37 min.)
- 14 Galambos Tamás: Télapó és Krampusz (11:22 min.)
- 15 L. J. Wesley: Jesse Jones, a Mikulás küldetés (28:50 min.)

mek.oszk.hu/22600/22667/mp3

SzaGe

Bűnök

Senki se tudta rajtam kívül, hogy mi is történt valójában. Evelin egyszerűen egy száguldó kamion elé vetette magát, mert az élet mostohán bánt vele. Szerencsétlen szerelmek, kizsákmányoló munkahely és a farkasfogakkal teli magány. Nem mindenki bírja ezek súlyát. Evelinnek bele is tört a bicskája, és a halált remek kiútnak gondolta, vagy inkább végső megoldásnak. Persze senki se látta belső fájdalmát, csak én, aki leskelődött utána már egy ideje. Kedveltem az efféle leányzókat, mert olyan törékenyek, kiszolgáltatottak voltak.

Nyolc méteren keresztül repült a csattanás után, és az út menti árokba csapódott be Evelin rongybabává zúzott teste. A mentősök szerint akkor már halott lehetett, de én pontosan tudtam, hogy még szenvedett kicsit a sűrű gazban, ami benőtte az árok nagy részét. A vére is kifröccsent az útra és növények leveleire, mert a nyílt lábszártöréseknél ez bizony előfordul. Eközben egy köpésnyire álltam az egészszől, és nem éreztem bűnbánatot, de miért is éreztem volna? Hiszen nem én löktem a száguldó végzete elé. Magától választotta ezt az utat. Öngyilkossága mámoritassá tette a szívemet. Köcsög dolog, tudom, de a nyálam is kicsordult a látványra. Szerencsére a sikító tömeg nem vette észre. Ám itt még nem ért véget teljesen a történet. Izgatottá váltam, hiszen egy lépcsővel közelebb kerültem terem beteljesüléséhez.

A hullaházba való bejutás sose volt probléma. Most is nyitva volt a hátsó épület szellőzőablaka, amin bemásztam. Természetesen a biztonsági őr ébersége bezavarhatott volna, de hajnal három felé mindig elszundikált egy-két órára. A horkolása jelentette számomra a hullákhöz vezető zöld jelzést. Sötét szívem minden alkalommal vadul dobogott, mikor elsuhanam a krematórium előtt. Micsoda tűz, micsoda szenvedés lenne itt egy élő embert hamuvá égetni. Talán lesz még rá lehetőségem, ha a dolgomat sebtiben elvégzem. De siessen a halál! Kell egy kis élvezet nekem is.

Óvatosan kihúztam Evelint a hűtőház tizenhárom tárolójából. Lefejtettem róla az átlátszó nylon takarót, amibe belebugyolálták, ügyelve arra, hogy ne csapjak túl nagy zajt. Vágyam itt már csillapíthatatlan volt. Lassan végigszagláztam Evelint a hajától a lábáig, mialatt arcomat megsúrta a combjából kiálló lábszárcsontja. Belenyomtam a képemet, hogy érezzem a kettétörött csont lándzsaformájú hegyét. Pár vércsepp hullott belőlem a beszürkült bőrre. Mutatóujjammal piros karikákat rajzoltam a combja belső felére, amit intim-szerű tetoválásnak szántam, és még pénzt se kértem érte. De nem akartam elsietni az előttem álló hullamerev lehetőséget. Bekaptam Evelin bal nagylábujját, s miközben szopogattam, nyelvemmel leakasztottam a dögcédulát róla.

„Eperjes Evelin” – Ez állt a fehér kártyán. Milyen szép név egy ilyen kedves, de bűnös tüneménynek! Éltében biztosan megengedte volna ezt a lábimádást, talán még nekem is. Ezt viszont már sose tudom meg, és azt se, hogy mennyire szerette volna, amikor bedugom a nuncijába a két legvaskosabb ujjamat, amiről még a körmeimet se vágtam le soha. Bár jéghideg volt és száraz

a kopaszra borotvált nemiszerv, mégis tövig furakodtam, egészen a méhéig. Gondolataimban hallottam, amint felnyög Evelin a fűrge ujjaim kaparászására, miközben nyelvvel a száját nyalja körbe s körbe. Sőt, eközben még a nevemet is kántálta volna, ebben száz százalékgig biztos voltam. De csak egy perc efféle élvezetet szántam neki, mert szeretkezni akartam vele! Nagyon nagyot szeretkezni, de mások ezt már örült baszásnak hívták volna. És talán igazuk is lenne, mert lassan szétfeszíttem bemerevedett lábait, és a fekete erektől duzzadó farkamat tövig nyomtam Evelinbe. Ej-ej, ha ezt az ügyeletes patológus látta volna, vagy az az álomszuszék biztonsági őr! Egész életemben üldözhetek volna a szerencsétlenek.

Evelin sötét foltokkal tarkított arcával néztem farkasszemet. Csak a jobb szeme volt kissé nyitva. Látszódtól még rajta a rémület és a fájdalom, amit azokban a keserű pillanatokban élhetett át. Leheltem egy csókot az ajkára, aztán még egyet. Meg kell hagyni: keményen pumpáltam a nőt. Hamar beleélveztem, nem tagadom, miközben mániákusan markolgattam megkeményedett melleit. Pont elért a tenyeremben! Mennyire tökéletes forma! Otthon annak idején a „pokoli gyorstüzelő” titulust ragasztották rám! Azt hiszem ismét rászolgáltam a becenevemre. De nem teljesen ezért jöttem. Másra is fáj a fogam. Lassan felnyestem a hasát, benyúltam a mellkasa alá, a karmaimmal pedig a szíve felé vettem az irányt. Ekkor már a szarvaim is előbújtak a homlokomból. Mindig ezt csinálják, amikor érzik a lelkeket. Némi kotorászás után megtaláltam, amiért megtettem ezt a kacifántos utat. Egy fénylő gömböcskét húztam ki Evelin szíve alól. Sokan azt hiszik, hogy huszonegy gramm az emberi lélek a súlya. Kit érdekel? Az enyém, ha már nem kell a fentieknek egy öngyilkos nő utolsó hagyatéka. Bekaptam, mint gyermek a maci formájú gumicukorkát. Szemem bevért és izzott az örömtől, de már a következő randevúmon járt az agyam. Ám előtte még volt egy dolgom...

Láttam, amint a biztonsági őr kinyitotta a szemét. Feje biztosan lüktethetett a fájdalomtól, mert egyszerűen lecsaptam, míg húzta a lóbórt a hullaház portáján. Zihálva kiabálni és fészkelődni kezdett, de kevésbé hallatszódott ki a krematóriumból, ahová befektettem összekötözött vétagokkal. Ártatlan embert ölt pár éve, de megúsza. Ez bőven elég a magamfajta büntetés végrehajtásához. Bűne felélesztette a tüzet, mit alatta gyújtottam. Még javában égett, mikor bemásztam hozzá, hogy kivegyem szíve alól a jussomat. A lángnyelvek eközben selyemszalagként simogatták a testemet, az égett hús szaga pedig betöltötte a krematóriumot. Ismerős illatfelhő ez számomra, hiszen az otthonomra emlékeztetett.

Öngyilkosság, vagy gyilkosság, nekem teljesen mindegy. Bűnök, melyekért fizetni kell. Az ár pedig a lélek, ami a legnagyobb kincs a világból származó kanos ördögöknek. De mi is csak szolgák vagyunk, és a nagyfőnök korántsem ennyire kíméletes. Nemrég azt mondta, hogy személyesen fog feljönni a bűnösökért! Az lesz aztán az igazi orgia!

Láng Annie

Szuboptimális

Egy nap arra keltem, hogy nem érzek semmit. Mármost nem a fizikai érzetek tűntek el, tudtam mozgatni a végtagjaimat, éreztem, hogy fáj a hátam, de nem zavart. Hallottam az ébresztő csörgését, de nem idegesített. Éreztem a kávé ízét, de nem töltött el elégedettséggel.

Az érzelmeim tűntek el. A Webbeteg szerint az ilyesmi szoftveres problémából eredhet, úgyhogy megpróbáltam időpontot foglalni az állami szervizbe, de csak jövőre adtak volna időpontot. Ettől nem keseredtem el, mert nem tudtam, de beláttam, hogy a helyzet szuboptimális, úgyhogy kerestem egy magánt, ahol azonnal fogadtak.

A rendszergazda épp csak elkezdte futtatni a diagnosztikát, amikor szemrehányóan nekem szegezte a kérdést:

– Magának miért nincs telepítve vírusirtó?

Megpróbáltam neki megmagyarázni, hogy nem hiszek a vírusirtókban, mert ha teremtő urunk Elon Musk, a Mars Istencsászára (áldassék a neve) nem telepített ránk eleve, akkor biztosan elboldogulunk enélkül is, meg nem tudjuk, hogy mi van a programban, és amúgy is csak pár éve dobták piacra, nem tudjuk, mit okoz hosszútávon, de a rendszergazda nem hallgatózott végig. Azt mondta, elkaptam egy zsarolóvírust, ami kitörölte az érzelmi drive-omat, és ha nem fizetek fél bitcoint a zsarolónak, akkor a felteszi nCore-ra a fájlokat.

Ő ugyan meg tudná oldani a problémát, de ha nem hiszek a vírusirtókban, akkor ebben sem fogok, majd minden további nélkül kidobott a rendelőből. De legalább felindultságában a vizsgálat árát is elfelejtette elkérni. Előbbi nem zaklatott fel,

utóbbinak nem tudtam örülni, csak fásultan hazaballagtam, és azon gondolkodtam, hogy a helyzetem szuboptimális.

Fizetni természetesen nem tudtam, nem volt fél bitcoinom, de nem aggasztott a helyzet. Hamarosan, ahogy sejtettem, fel is bukkantak az érzelmefájljaim nCore-on, amit minden öröm nélkül vettem tudomásul, csak regisztráltam, hogy visszaállíthatom végre az optimális állapotot.

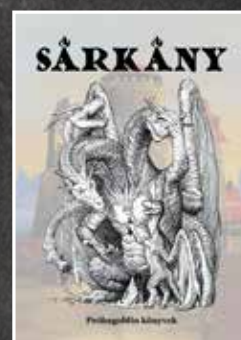
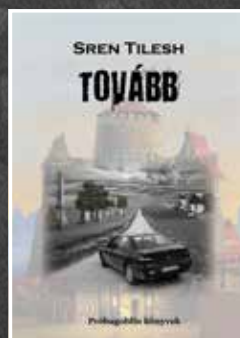
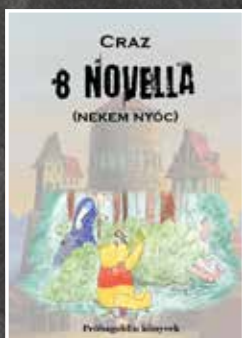
Egyetlen excelbe belefért minden. Az összes szerelem, amit valaha éreztem, a kis szemüveges hatodikos osztálytársamtól kezdve a mezítlábas hippiig. A fájdalom, amikor középiskolában ellopták a naplóm, és felolvasták a verseimet, a szégyen, amikor azért szakított velem egy kopaszodó zenész, mert túl kövér vagyok. A félelmet, hogy a barátaim csak azért lógnak velem, mert sajnálnak, és nem akarnak megbántani azzal, hogy ezt elmondják. A fájdalmat, amiről még csak azt sem tudom, honnan jön, csak néha odaszöge az ágyra, és a szégyent, hogy rosszul érzem magam, pedig okom sincs rá.

A második fülön ott volt egy Pivot-tábla, ahol mindebből informatív kimutatásokat is lehetett szerkeszteni időpont, helyszín, minőség és érintett emberek szerint.

Visszamentem nCore-ra, és megnéztem, vannak-e kommentek a fájl alatt, de nem voltak. Letöltés is csak egy darab volt, az enyém.

Ezen a ponton visszatölthettem volna a Neurolinkbe a drivert és a fájlokat, de így, érzelmek nélküli tiszta logikával arra jutottam, hogy az az optimális megoldás, ha nem teszem.

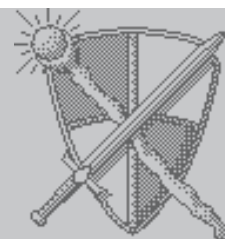
A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

bel corma

Démonvadász IV.

Olyan mélyen aludtam, mint még soha, csak hajnaltájt kaptam váratlan látogatót. Ariel volt az. Puhán, szinte észrevétlenül lépett be az álmomba. A felismerés most nem taglózott le, csak derűsen nyugtáztam azt, hogy megérkezett. Ott állt mellettem és mosolygott. Egy hajdan volt sziget emlékekből és vágyakból megálmodott homokszemlein lépdeltünk. A nap simogatott és én némán gyönyörködtem a smaragd színű hullámok táncában, ő pedig – tőle szokatlan módon – nem zavarta meg tűnődésemet. Nem néztem rá, talán abban bíztam, hogy egyszer csak eltűnik majd úgy, ahogyan érkezett. Csöndben várakozott én pedig feltettem neki a legkézenfekvőbb kérdést, ami eszembe jutott:

– Hogyan sikerült átjutnod a varázskörön?
 – Az csak a gonoszt tartja távol, nem emlékszel? – Nagyot sóhajtott, majd fáradtan elmosolyodott. – Jól van, igazándiból nem sikerült... Ez csak az asztrális kivetülésem, amit én hoztam létre. Jól néz ki, nem igaz?

– Mondd, mit akarsz tőlem?
 – Még mindig ezzel a hellyel álmodsz? – dúdolta és közelebb lépett hozzám. Fejét oldalra billentette és sikerült megtalálnia a tekintetemet.
 – A boldog emlékek az idő múltával csak még szebben ragyognak. Vannak helyek, melyekre mindig tisztán emlékezünk és vannak emberek, akiket igyekszünk elfelejteni.

Egy pillanatra lehunyta a szemét és mélyen magába szívta az óceán sós páráját. Úgy tűnt, hogy nem ütközött meg a kijelentésem. Hangja tárgyilagos volt, mintha csak egy tényt közölt volna:

– A te hibád, hogy átváltoztam. Odaküldtél engem...
 – Nem tudtam, hogy vámpírok!
 – Azután pedig megöltél...
 – Embereket gyilkoltál... Tudod, hogy nem volt más választásom!
 – Most már mindegy... – énekelte lágy altján és gyöngéden, szinte szánakozva megérintette a kezemet.

Nem húzódtam el. Úgy érzem, tartozom neki ezzel a beszélgetéssel.

– Hibáztál, de még... mindent helyrehozhatok! – Arcomat most a két tenyerébe fogta és úgy beszélt hozzám. Türkizkék színű szemei szinte hipnotizáltak engem.

– Ostobaságokat beszélsz... – Megpróbáltam elhúzódnai a közeléből, de ő nem engedett.

– Mi itt sokkal több mindenre képesek vagyunk, mint ti, emberi testbe zárt halandók. Rálátunk az élet folyamára. Tudjuk, hogy a történések... Minden esemény egy irányba halad és végül... egy pontba sűrűsödik majd. Így működik a világotok és hamarosan neked is meg kell majd hoznod egy fontos döntést. Tudod, a könyv...

– Alea – Mithra fekete könyve?
 – Igen. Képes a porból is életet teremteni. Bárkinek új testet ad, ha egy hozzáértő embertől kap rá parancsot.

– Tanuló lehetnék csupán a mágia iskolájában.
 – De odabent sokkal erősebb leszel. A hely szelleme támogat majd téged, a segítségével pedig irányíthatod a könyvet. – Egy pillanatra eltűnődött. – Látom, hogy használod majd, de azt nem tudom, hogy... Mindegy, már így is túl sokat mondtam neked! Tudod, minket is kötnék bizonyos szabályok. A jövőről nem mondhatunk el mindent. A lényeg az, hogy feltámaszthatok majd engem, ha úgy akarod...

– Választhatom majd? – Lassan összeállt bennem a kép. – De... mi között?

– Csak... gondolkodj el azon, amit mondtam neked! Még valami... bárhol döntesz is majd, tudnod kell, hogy már nem neheztelek rád. A múltat már nem változtathatjuk meg. Minden úgy történt, ahogy történnie kellett, de... a jövőn... a jövőnkön még alakíthatunk! Csak... arra kérlek, emlékezz majd a szavaimra, amikor eljön az idő! Most

már... mennem kell. Sajnálom, de nem maradhatok tovább!

Ariel alakja lassan halványult el mellettem, én pedig feleszméltem hajnali szenderegésemből...

Annabella és Shaemus is talpon volt már. A lány észrevette, hogy felébredtem. Rám mosolygott, majd folytatta a holmija rendezését. Én is elővettem a zsákomat, majd hirtelen ötlettől vezérelve megoldotam a nyakamban lógó, fekete amulett bőrszíját. A lány kíváncsi szemekkel nézte ügyködésemet és mellém telepedett. Megmutattam neki a tenyeremben pihenő tárgyat.

– Mi ez?
 – Egy indriq koponyacsontjának a darabja. Magába nyel és semlegesít minden olyan mágiát, ami feléd irányul. Korlátozott az ereje, de... egy ideig megoltalmaz majd téged odabent.

– De akkor... védtelen maradsz a szörnyeteggel szemben!
 – Azért van még néhány trükk a tarsolyomban. Miattam nem kell aggódnod! – suttoztam és a tenyerébe nyomtam az amulettet. Hálásan hozzám simult, én pedig finoman megemeltem az állát. Hagytam, hogy magukkal ragadjanak az érzelmek és feloldódtam puha csókjában. Az érsek türelmetlen hangja rángatott vissza minket a valóságba.

– Gyermekeim, az idő sürget minket, az ivadék pedig percről-percre erősebb lesz... Mennünk kell!

Egy fertályórán belül elértük a város falát. Az idő nem bánt túl kegyesen a mészkőből emelt építménnyel, és csakhamar sikerült találnunk egy embernyi méretű, leomlott részt. Óvatosan megmásztuk a törmelékhalmot, majd leereszkedtünk a túloldalon...

A házak többsége már az enyészet martalékká vált. A puha mészkő nehezen dacolt az elemek haragjával, ám a szürke márványból emelt szentély sértetlenül vészelt át az eonok múlását.

– A templom szívébe húzódtam vissza... Feketén ragyog az asztrálban és... már nem képes elrejtőzni a fürkésző tekintetek elől – mondtam tűnődve.

Az öreg egyetértően bólintott.
 – Azt hiszem, már nem is akar... Tudja, hogy jövőnk és felkészült a velünk való találkozásra.

Dél körül értük el a szentélyt és a keleti oldalon sikerült ráakadnunk a bejáratra. A boltívet fekete obszidiánból építették és az ősök cirkalmas írásjegyeit rótták valamennyi kőbe. Shaemus tűnődve vizsgálgatta az ábrákat. Nagy sokára szólalt csak meg:

– A múlt csak ködös emlék, a jövő pedig egy illékony káprázat. Csupán a jelen létezik számunkra és a döntések, melyeket meghozunk... Nos, talán kiszíneztem egy kicsit, de nagyjából ez az üzenetet vészték a kőbe! – mondta az öreg mosolyogva.

– Nem érzéksz semmilyen mágikus csapdát? – kérdezte Annabella és karcsú ujjai finoman végigsimítottak az elkopott véseteken. Kérdőn pillantott az érsekre.

– Egyelőre nem, de jobb lesz, ha óvatosan haladunk odabent. Talán az ősök egyik elfeledett kincseshámra is itt lapul valahol, azt pedig bizonyosan nem hagyták őrizetlenül. Régen eltávoztak már e világból, ám attól a varázslataik még működhetnek!

Apró kristálygömböt kotortam elő köpenyem zsebéből és megérintettem az üvegbe karcolt ábrát. A gömb válaszolt a hívásomra és sápadt, fehér derengéssel felizzott.

– Én megyek elől – mondtam ellentmondást nem tűrő hangon és átléptem a boltív alatt...

Könyvajánló

Scholtz Róbert Gergely

Az legendás roma fáknak, füveknek nevekről természetekről és hasznairól

Herbarium Ciganorum

A XXI. Századi Roma Nők Országos Egyesülete (Nyíregyháza, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye) 2021 telén a roma legendák növényeit bemutató könyvet jelentetett meg. A magyarországi és erdélyi roma csoportok tárgyi- és szellemi kultúrájából merítő kötet bevezeti az Olvasót a roma folklór egy még feltáratlan világába, miközben érinti a cigány irodalom és zene szerepét.

„Zöld az erdő, zöld a hegy is
A szerencse jön is, megy is...”
(roma himnusz)

A XXI. Századi Roma Nők Országos Egyesülete 2016. március 8-án alakult. Nyíregyházi központjukban azon dolgoznak, hogy minden cigányasszony és nő megvalósíthassa álmait, megvalósíthassa önmagát. Fő céljuk, hogy felkutassák és bemutassák a roma hagyományait, évszázados értékeit. Több hónapos gyűjtőmunka után 2021 telén adták ki harmadik könyvüket *Herbarium Ciganorum - Az legendás roma fáknak, füveknek nevekről természetekről és hasznairól* címmel. A kötet szervesen kapcsolódik a *Bestiarium Ciganorum - Legendás roma lények* enciklopédiájához, amely 2020-ban megjelent kiadványukhoz.

(magyarmuzeumok.hu/cikk/bestiariu-m-ciganorum-legendas-roma-lenyek-enciklopediaja). Mindkét kötet a régi Magyarország cigány folklórával foglalkozik.

Napjainkban a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei általános iskolás diákok közel fele roma származású. Őseik történetének, hagyományainak megőrzése, továbbörökítése különösen fontos, megtisztelő feladat. A kiadvány fő célja a roma kulturális emlékek gyűjtése, bemutatása; a kiveszőben lévő hagyományok, elsősorban a népi hitvilág, hiedelemvilág elemeinek megőrzése, átadása a fiatalabb korosztályoknak.

A Herbarium növényei a többségi magyar elnevezésük alapján, alfabetikus sorrendben követik egymást az Alkannától a Zöld sásig, a közel száz oldalas kötetben. A szócikkek az adott növény nevéből, leírásából, a hozzá fűződő babonák, rítusok bemutatásából épül fel. A könyv olyan valós és varázslatos növényekről szól, amelyekről a hétköznapi emberek mellett a tudomány is keveset tud. Adataikat a hazai és nemzetközi szak-

és szépirodalmak – többek között: *Ámi Lajos, Bari Károly, Erdős Kamill, Nagy Olga, Szécsi Magda írásai, gyűjtései* – mellett a roma közmondások, népi hiedelmek, szitkozódások közül válogatták. Az illusztrációkat a Báthori István Múzeum, a Déri Múzeum, a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum, a Katona József Múzeum, a Móra Ferenc Múzeum mellett a Nyírség Könyvtár Alapítvány gyűjteményeiből válogatták.

A Herbarium Ciganorum fő célja, a legendás roma növények gyűjtése, közzététele, hogy a hatszáz éve Magyarországon élő cigányság hiedelem és mesevilágában fellelhető fák és fűvek ne haljanak ki végleg. Felföldy Lajos szavait idézve: „Civilizációtól terhes, kapzsi korunkban gyorsan és véstesen fogynak növényeink eredeti termőhelyei, flóránk és faunánk, természetes növénytakarónk és annak állatvilága rohamosan pusztul, szegényedik. Ne szakítsuk meg lustasággal, nemtörődomséggel, oda nem figyeléssel azokat a herbáriumi lapokon rögzített pillanatképeket, melyek a folyamatot leírják és melyek nélkül utódaink elképzelni sem tudják, miként lehet ezt a pusztulást nyomom követni, vagy áldozatos munkával gyógyítani. A növénygyűjtést tehát a kis- és nagyokosok, a jóra való restek és kényelmeskedők ál-természetvédelme és suttagó propagandája ellenére érdemes folytatni”.

A kiadványhoz tervezett ismeretterjesztő előadások, rendezvény tanórák elősegíthetik a hazai romák kulturális örökségének és múltjának megismerését, megismertetését. A Nyíregyházán bemutatott kötet tevékenyen hozzájárul a közös értékeken, történelmen és kultúrán alapuló európai identitás erősítéséhez. Eredményeik a romológiai képzés mellett az általános- és középiskolák tanóráin egyaránt felhasználhatók.

A kiadvány a Belügyminisztérium megbízásából a Társadalmi Esélyteremtési Főigazgatóság támogatásával jött létre.

A kiadvány a szerzőtől megrendelhető:

scholtzrobert@gmail.com.

Krómer Ágnes

Zománc

Egy tányér kihűlt leves asztalon pihen.
Te alszol a szobádban takaród leplében.
Homlokodat gyengéden csókolja az éj,
kint az élet megint másnak feni a kést.
Babám, aludjál el mese nélkül hirtelen,
kékül majd holnap újra nekünk az ég.
Szamba veszem a mai lehetőségeket,
meggyújtom, nézem, most is elfüstöl.
Mezítláb átsétál a szobán egy árny,
pár percig elhittem, talán Te voltál.

Erdős Sándor

Téli kép

Felkúszik a dér az ágon,
rátelepszik csendesen,
hólepel ül fent a fákon,
nem hagyja így meztelen.

Tél uralja már az erdőt
jégcsap szülte kardokkal,
vöröslő nap szabta ernyőt
beborítva bíborral.

edwardhooper

Csillagkikötő

Fáradt szívünk
Oly régóta nem
Pihent már
Csillagkikötőben!

Régóta ring hajónk
Ködök hullámain,
Egyedül a sötétben.

Gyilkos szél röpíti
Az izzó haláltól
Messzi csillagok ölébe.
Hol szerelem várja,
S a szögre teszi
Keserű magányát.

Mortelhun

Szeszbe burkolt remény

Gondoltam, újévet köszöntök,
Átkopogtam hát a tegnaphoz,
Tettem ezt ma zsebemben az óév új ígértével.

Bentről köhögés hallatszott, majd léptek.
Az ajtóban az előző év
Ködszürke lelke feszengett.

„Megérkezzél hát”, mondta mosolyogva,
S cigarettáját elnyomva a falon,
fáradtan betessékelt.

Én csendben bólintottam,
S átadtam neki a remény
napfény ízű, alkoholban ázó ígérését.

Athor R. Chynewa

Utolsó rémálom

Fekete macskaháton érkezik az éj,
Karddal az oldalán, hogy rettegve félj.
A sötétben minden árnyék a vesztedre tör,
Kiszipolyozza lelked, s bezárul a kör.

Pergamen-száraz kéz a bokádnál matat,
Nem látod, mi bújik meg a föld alatt.
A csontok összeállnak, feléd lép a rém,
Karak ölelése, hideg, mint a fém...

Se élő se holt, mi támadásba lendül,
Miazmás gőzök közt fürgén tánra perdül.
Mérgező csókot lehel ajkaidra,
Végzetes rontást hoz örült álmaidra.

Érzed, mindennek vége, az éj bekebelez,
Csak az a két csillag, mi lelkedbe delejez,
Mozdulnál, de a rettegés rég fogva tart,
Páncélod a takaród, párnád a kard...

Ébrednél, tévednél, nem segít a vágy,
Rohannál, tágulnál, de fogva tart az ágy.
Érzed, a teremtmény ma utoljára hajszol,
Ez lesz az utolsó, most örökre elalszol.

jocker

Havazik

Versben és haikuban

Havazik, én meg állok, várok... nem a napfényben...

Csak várva és állva, ázok sűrű hóesésben,

És már a bajuszomat is befehéřítette,

Hideg meg... szám szélét lilásra elkéřítette!

Bízok, hogy reggelre a sok-sok jégvirág is kivirágzik,

Lesznek angyalok is... kántor jókedvű lesz és orgonázik...

*

Süvöltve száll a

Tél szele árkokon át!

Árokperti szél.

*

Szép a fagyos kép,

Összekuszált hópolyhek...

Vízszintesen száll.

*

Hóesés! Szakad!

Kavarodás, fagyos kép!

Úgy dühög a tél.

*

Reggel megint csak tejfehér köd takarja be a hűlő testem,

Nagyon erőszakos, csak elállja, hogy messzire lásjon szemem.

Kiútkeresésben, hóesésben, ritka-hideg másodpercben,

Keserűnek élt életpercben hó fények átölelnek csendben.

Ördögi fekete hófelhők sötétjében... alatta mozogok...

Nagy, jéghideg kínok mögött... csak a sok jégcsap között nem romlok...

Vár engem az új élet és velem a sok új gyötrelmem?

Mit tegyek, hogy már végleg hagyjon el engem a félelem...

*

Úgy szakad a hó,

Dombra megyünk szánkózni...

Hóba süllyedünk!

*

Reggel megint csak tejfehér köd takarja be a hideg testem,

És az erőszakos nem engedi, hogy messzire lásjon szemem.

Kiútkeresésben, hóesésben, ritka-hideg másodpercben,

Keserűnek élt életpercben, hó fények átölelnek csendben.

Ördögi fekete hófelhők sötétjében... alatta mozogok...

Nagy, jéghideg kínok mögött... csak a sok jégcsap között nem romlok...

Vár engem az új élet és velem a sok új gyötrelmem?

Mit tegyek, hogy már végleg hagyjon el engem a félelem...

*

Ha már hó esik,

Dombon fogunk csúszkálni...

Hóba süllyedünk!

*

Hegyek, fák, lombok, utak és bokros völgyek,

Mind fehérek, hópolyhek befedik őket.

Szállnak a hópolyhek, repülnek ott fent a széllel,

Az meg fújja őket mindenfelé, szanaszéjjel.

A hideg uralkodik hófúvással, szanaszét...

Már úgy várom a hófúvás végének kezdetét...

Vajon megérem én a vég kezdetét,

Vagy csak élelem soká a kezdet végét?

*

Gyönyörű, kék ég!

Havas, tejfehér minden.

Gyönyörködtető.

*

Felhőpaplan alól, ha majd kitakarják az égboltot,

Bízok benne, hogy látok én még szép eget... sok csillagot.

Vecsés, 2015. január 01. - Kustra Ferenc József

Mortelhun

Csend és végzet

Szótlán vagy, nézlek.

A szemed beszédes, az ajkad hallgatólag.

Rezzened ének a maró csöndben,

Moccanó árnyad szélvihar a mozdulatlanágban.

Suttog a némaság, suttog, és jelzi felénk:

A te hallgatásod a mi végzetünk.

Seth

Közeleg a tél

Zord idő borul rá e tájra

Szakasztott olyan, mint a Tatra,

Eléjük kúszik,

Korábban, mint vártuk,

Forralt borral a kezünkben,

A konyhába navigálunk,

Ess még, sokat ess,

Táncolt lejtünk Érted,

Hogy ismét fehér karácsony

Köszöntsön be Téltre.

Szentes, 2018 ősz

